

MATER PULCHRA

ἦν ἐσπέραν ἐδίδετο χορὸς ἐν τῷ πλοίῳ τῆς Αὐ-
τῆς Μεγαλειότητος «Dreadnought».

Αἱ προσκλήσεις ἦσαν ἐκδεδομέναι πρὸ δεκα-
πενθημερίας. Καὶ ἀπὸ δεκαπενθημερίας τὸ κυρι-
ώτερον κοινωνικὸν θέμα, περὶ ὃ ἅπανται αἱ συν-
δικλέξεις συνεστρέφοντο καὶ ἐφ' οὗ ἅπαντα τὰ
πνεύματα ἠδέως προσηλοῦντο, ἐν τῷ Διοικητικῷ
Μεγάρῳ, ἐν τῷ Club, ἐν ταῖς Αἰθούσαις, ἐν ταῖς ἵπποδρομίαις, ἐν τοῖς
ξενοδοχείοις, ἐν τοῖς συντάγμασιν, ἐν τοῖς πλοίοις, ἐν τῷ Νεωρείῳ, ἐν
ἅπασιν ἐν γένει τοῖς κοινωνικοῖς κέντροις τῆς Μελίτης, ἦν ὁ χορὸς
οὗτος.

Περὶ αὐτοῦ ἐθρυλλοῦντο πολλά, καταπληκτικά. Ἐμελλε νὰ κλεισῇ
τὴν χειμερινὴν περίοδον τῶν ζωηρῶν διασκεδάσεων τῆς μικρᾶς, πλὴν
φαιδροτάτης Νήσου, καὶ κατεβλήθη πᾶσα μέριμνα, ὅπως ἐπιστέψῃ
καταλλήλως τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν προηγηθεισῶν εὐθύμων ἐσπερί-
δων, καὶ καταστῇ τὸ λαμπρότατον συμπέρασμα τοῦ διαρρέυσαντος
λαμπροῦ χειμῶνος. Καὶ ὑπῆρχον ἄφθονα τὰ μέσα, ἄφθονοι αἱ περι-
στάσεις, καὶ ἄφθονοι αἱ διαθέσεις πρὸς ἐπιτυχίαν τούτου. Τὸ πολε-
μικὸν σκάφος, οὗ τὸ κατάστρωμα ἔμελλε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς χοροῦ
αἴθουσα, ἓνα μόνον ἰστόν ἔχον, ἀπετέλει τὸ καταλληλότερον τῶν
πεδίων πρὸς τοιαύτην ἐορτήν. Ἐπειτα παρέιχε μείζον ἐνδιαφέρον καὶ
ἐνεῖχε μείζονα ἐπισημότητα ἢ τ' ἄλλα πλοῖα, καταλέγον μεταξὺ τῶν
ἄξιωματικῶν τοῦ πληρώματος αὐτοῦ, τὴν Αὐτοῦ Βασιλικὴν Ὑψηλό-
τητα τὸν ὑποπλοίαρχον Πρίγκηπα Γεώργιον τῆς Οὐαλλίας, καὶ τὴν
Αὐτοῦ Γαληνὴν Ὑψηλότητα τὸν ὑπαρχον Πρίγκηπα Λουδοβίκον
Βάττεμπεργ. Ἐπειτα τόσα ἄλλα βασιλικά πρόσωπα, εὐρισκόμενα τὴν
ἐποχὴν ταύτην ἐν Μελίτῃ, ἔμελλον νὰ παρευρεθῶσιν ἐν τῷ χορῷ ἐκείνῳ.
Ὁ Ναύαρχος τῆς Μοίρας τῆς Μεσογείου Δουξ τοῦ Ἐδιμβούργου, ἡ
Δούκισσα τοῦ Ἐδιμβούργου, ἡ Πριγκήπισσα Λουίζα, θυγάτηρ τῆς Βα-
σιλίσσης, μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς Μαρκησίου τοῦ Λόρν, ἡ Πριγκή-

πισσα Ειρήνη τῆς Ἑσσης, καὶ πολλαὶ ἀριστοκρατικαὶ Βρεττανικαὶ ἐξοχότητες. Καὶ τέλος ἡ ἄμιλλα, ὁ μέγας οὗτος τῶν μεγαλοεργημάτων μοχλός, προσέθηκε τὴν σιβαράν δύναμιν του ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ. Εἶχεν ἐμποίηση μεγίστην ἐντύπωσιν, ὁ πρὸ μηνὸς ἐν τῷ Μεγάλῳ τῆς Προβηγγίας, ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Συντάγματος τῆς *Μελαινῆς Φυλακῆς* (*Black Watch*) δοθεὶς χορός. Καὶ οἱ ναυτικοὶ βαθμοφόροι τῆς Αὐτῆς Βρεττανικῆς Μεγαλειότητος ἠνόουν νὰ ὑπερακοντίσωσι τοὺς χερσαίους αὐτῶν συναδέλφους.

Καὶ οὕτως, ἡ εἰκοστὴ πρώτη Μαρτίου τοῦ Σωτηρίου ἔτους 1886, ἦν ἡμέρα πανηγυρικὴ διὰ τὴν Μελίτην.

Τὴν πρωΐαν, περὶ ὥραν ἐνάτην, αἱ περὶ τὴν Τράπεζαν τοῦ προγεύματος θέσεις, ἦσαν πᾶσαι σχεδὸν κατεληγμέναι ἐν τῷ «Μεγάλῳ Ξενοδοχείῳ». Αἱ φάλαγγες τῶν συνδαιτημόνων ἦσαν συμπεπυκνωμέναι καὶ μόλις διεκρίνοντο δύο ἢ τρία ρήγματα, προερχόμενα ἐκ τῆς ἀπουσίας τρυφηλῶν τινῶν Βρεττανίδων, λαμβανουσῶν, ἐκ μαλακτικῆς ἕξεως, τὸ πρόγευμα ἐν τῷ κοιτῶνι, καὶ ἐνίων στρατιωτικῶν, ἐξελθόντων ἐν ὄρθρῳ βαθεῖ, ὅπως παρακολουθήσωσι τὰ γυμνάσια τοῦ τάγματος αὐτῶν.

Ἡ γενικὴ ἀποψὶς τῆς συνεστιαζομένης εὐρείας ὁμηγύρεως, εἶχε τι τὸ εὐάρεστον ἅμα καὶ ἐπιβάλλον. Ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ τοῦ Ἑστιάτοριου, ἦρχε πνεῦμα γαλήνης, ἀβρότητας, καὶ ἀξιοπρεπείας, σύνηθες κρᾶμα, ἐντυγχανόμενον πανταχοῦ, ἔνθα συνέρχονται Ἄγγλοι εὐπατρίδαι. Οὐδέποτε τὸ πρῶτιστον ἐκέينو Ξενοδοχεῖον τῆς Νήσου, περιέλαβεν ὑπὸ τὴν στέγην αὐτοῦ τοιοῦτον λαμπρὸν ὄμιλον ἀριστοκρατικῶν, πολιτευτικῶν καὶ μαχητικῶν ἐξοχότητων. Ὁ Ἄρχιστράτηγος Λόρδος Ναπίαρ, ὁ νικητὴς τῆς Μαγδάλας, ἐκάθητο παρὰ τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ Βοέιλορ. Ὁ κόμης Γούλβερτων παρὰ τὸν Στρατηγὸν Ταϊρνερ. Ὁ Λόρδος Κέπελ παρὰ τὸν Βασιλικὸν Ἀκαδημαϊκὸν Οὐάττς. Ὁ Ὑποναύαρχος Οὐώρδ παρὰ τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ Σύνδνεϋ. Ἐκτὸς τούτων διεκρίνοντο ὁ Γλαδστονικὸς βουλευτὴς Κάμβελλ-Βάννερμαν, ἐκ τῶν πρωτευόντων μελῶν τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, ὁ Ἐντιμος κ. Βέννετ, μέλος τοῦ ἰδιαιτέρου Συμβουλίου τῆς Μελβούρνης, Συνταγματάρχαι τινὲς καὶ Πλοίαρχοι, καὶ διάφοροι ἄλλοι ἔγκριτοι Ἄγγλοι, διαμένοντες ἐν τῇ Νήσῳ, ἢ παραχειμαζόντες ἐν αὐτῇ, ἢ διερχόμενοι ἀπλῶς, καὶ ἀποφασίζοντες νὰ παραμείνωσι χρόνον τινὰ ἐν τῷ θαλάπερῳ τούτῳ Βρεττανικῷ Σταθμῷ τῆς Μεσογείου. Ἀναλόγως ἀντεπροσωπεύετο καὶ τὸ ὠραῖον ρῦλον, οὗ πλεῖστα μέλη συνεδύαζον ἐν τῇ

λιθούση εκείνη τὴν λάμπην τῆς καλλονῆς, καὶ τὴν αἴγλην τῆς Ἀριστοκρατίας.

Τυγγάνων ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἐνοίκων, ὡς διαμένων ἀπὸ ἐξαμηνίας ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ἔτασσόμην ἕνεκα τῆς τοιαύτης συμπτώσεως, ἐν τῇ κορυφῇ τῆς τραπέζης. Πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος εἶχον τὸν Συναγματάρχην Ῥάμσαιῦ, ἕτερον ἀρχαῖον ἐνοικον, μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς του, πρὸς δὲ τὸ δεξιόν, μυστηριώδη τινὰ Κυρίαν, πλήρη ἀριστοκρατικοῦ ἥθους καὶ ἐπιβλητικῆς καλλονῆς, προδίδουσαν ἄρρητον γλυκύτητα χαρακτῆρος, καὶ ἀξιοπρεποῦς φιλοφροσύνης διὰ τοῦ τρόπου, δι' οὗ προήνεγκε τὰς εὐαρίθμους μονοσυλλάβους λέξεις, αἵτινες ἐχρησίμευον ὡς ἱκανοποιήσις ἅμα καὶ καταστολὴ πάσης ἀποπειρας τῶν πέριξ πρὸς συγκρότησιν συνδιαλέξεως μετ' αὐτῆς, ἀλλ' ἐπιμόνως περισυλλεγομένην ἐν τῇ ἐπιφυλακτικῇ στάσει, ἣν ἀρχῆθεν ἀνέλαβε καὶ ἀπαρεγκλίτως ἐξηκολούθει τηροῦσα. Ὁ Συναγματάρχης, γνήσιον τέκνον τῶν ὀρέων τῆς Καληθονίας, κατέχων τὰς δύο κυριώτερας ἀρετὰς τοῦ Σικωτικοῦ χαρακτῆρος, τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν εἰλικρίνειαν, δὲν ἔπαυεν ἐκφράζων τὴν ἀμηχανίαν του ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τῆς διαυγάσεως τοῦ μυστηρίου, ὅπερ ἀπετέλει ἡ γυνὴ εκείνη. Ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον εὕρισκετο ἐν μέσῳ ἡμῶν, καὶ ἐν τούτοις οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσῃ τ' ὄνομά της, τὴν κοινωνικὴν θέσιν, τὸν σκοπὸν τῆς ἐν τῇ Νήσῳ διαμονῆς της. Γενικῶς ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ, ἐκ τοῦ ἥθους της ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν, ἐκ τινος λεπτῆς ἀποχρώσεως τῆς προφορᾶς της, ὅτι προήρχετο ἐξ Ἰρλανδίας, καὶ ἐκ τοῦ βίου, ὃν διῆγεν, ὅτι δὲν ἠρέσκετο εἰς τὰς διασκεδάσεις. Ἀπαξ μόνον ὤφθη ἐν τοῖς Ἀνακτόροις, ἐν μιᾷ τῶν χορευτικῶν ἐσπερίδων, τῶν κατὰ δεκαπενθημερίαν ἐν αὐτοῖς διδομένων, ἀλλ' οὐδὲν μέρος ἔλαβεν ἐν τῷ χορῷ, διῆλθε δὲ πᾶσαν τὴν ἐσπέραν συνδιαλεγομένη μετὰ τῆς Λαίδου Σίμμωνος, τῆς συζύγου τοῦ Διοικητοῦ. Ἄλλ' οὐδὲ διὰ λόγους ὑγείας ἠδύνατο νὰ παραμῆνῃ ἐν τῇ Νήσῳ. Τὸ πᾶν ἐν αὐτῇ ἐμαρτύρει τὴν δροσερὰν ἀλκὴν, καὶ τὴν ροδαλὴν εὐρωστίαν, ἥτις καθίστησιν ἀπαραμίλλους τὰς ὑγιεινὰς καλλονὰς τῶν Βρεττανίδων ἐκείνων, αἵτινες δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ προσφεύγωσιν εἰς τὰς ἠλιώδεις ἀκτὰς τῆς Μεσογείου, ὅπως εὐρωσι τὴν φαιδρότητα καὶ τὴν εὐεξίαν. Ἡ τε ὁμίχλη καὶ ὁ Βορρᾶς τοῦ Λονδίνου θραύουσι τὰ κέντρα των, κατὰ τῆς λεπτῆς διαφανοῦς ἐπιδερμίδος τῶν παρειῶν τῶν ὄντων ἐκείνων ἅτινα θωρακίζει κατὰ τῆς προσβολῆς των, κρεῖττον τοῦ ἰσχυροτέρου χάλυβος, τὸ ἀγνὸν καὶ ζωηρὸν αἷμά των. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τινὰ ἐτέραν ὑπόθεσιν,

ὅτι ἡ ἐν Μελίτῃ παρουσία τῆς περικαλλοῦς ἀγνώστου ἠδύνατο νὰ συνδέηται πρὸς τὴν ἐκεῖ στρατιωτικὴν ἢ ναυτικὴν ὑπηρεσίαν συγενοῦς τινος, αὕτη ἀπεκρούετο ἀμέσως ὑπὸ τῆς γνώσεως, ὅτι οὐδέποτε προσεπελάσθη ὑπὸ οἰουδήποτε προσώπου, ἀνήκοντος εἰς τὴν μνησθεῖσαν ὑπηρεσίαν.

Καὶ ὁ καλὸς Συνταγματάρχης ἠπόρει καὶ ἐξίστατο. Καὶ συνήθως ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῆς μυστηριώδους γυναικός, ἔστρεφε τὴν συνδιάλεξιν περὶ αὐτήν. Ἦρχετο αἰετοπερὶ διὰ μικροῦ τινος προλόγου, ἐν ᾧ ἐδήλου ὅτι εἶναι Ἄγγλος καὶ ὅτι γνωρίζει ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ περιέργεια θεωρεῖται ὡς ἐν τῶν χυδαιοτέρων ἐλαττωμάτων, ἀλλὰ προσετίθει ὅτι ἡ περίστασις αὕτη ἦν ἐξαιρετικὴ. Δὲν κατώρθου νὰ ἐννοήσῃ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ διέρχεται τις ἰκανὰς ὥρας καθ' ἡμέραν ἐγγὺς προσώπου τινός, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης γνώσεως τῶν κατ' αὐτό. Τοῦτο, ἔλεγε, θ' ἀπετέλει ἀληθῆ δοκιμασίαν καὶ διὰ τὰ ἰσχυρότερα τῶν νεύρων, θὰ ἐπέβαλλε τὴν ζέσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ εἰς τὸ ψυχρότερον αἷμα.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εἶχε δίκαιον. Τὴν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀνυπομονησίαν καὶ ἀμυχανίαν του, αἵτινες ἐξετροχιάζον ἐντελεῶς τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ ἐκ τῆς συνήθους ἀπαθοῦς, φλεγματικῆς, ἀταράχου, Βρεττανικῆς πορείας του, συνεμερίζοντο πάντες οἱ ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ ἐσχαιτῇ τῆς Τραπεζῆς τεταγμένοι συνδαιτημόνες. Καὶ πλεῖσται ὑποθέσεις, καὶ πλεῖσται ἀντικρούσεις τῶν ὑποθέσεων τούτων ἀντηλλάσσοντο ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον, ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ ἡμῶν ἐκείνῳ κύκλῳ. Μικρὸν κατὰ μικρὸν αἱ πολιτικαὶ συζητήσεις, αἱ συνήθως ἐπὶ τοῦ Ἰρλανδικοῦ ζητήματος περιοριζόμεναι, καὶ ἐν αἷς ἀνηλεῶς ἐμαστιγοῦτο ὁ κ. Γλάδστων, οὗ μόνος πρόμαχος μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ κ. Κάμπελλ-Βάννερμαν, ἤμην ἐγὼ — τοσοῦτον τὸ συντηρητικὸν πνεῦμα ἦρχεν ἐν τῷ ἡμετέρῳ ὁμίλῳ — ὑπεχώρουν πρὸ τοῦ περιέργου ἐκείνου ζητήματος, ὅπερ ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀπησχόλει τὰ πνεύματα, καὶ τοὺς διαλόγους. Ἄλλ' ὅτι ἰδίως προσέδιδε ζωηρὸν τύπον εἰς τὸ γενικὸν τοῦτο θέμα, ἦτο ἡ ἐν αὐτῷ ἀνάμιξις τοῦ ἐντίμου κ. Βέννετ, μέλους τοῦ ἰδιαιτέρου Συμβουλίου τῆς Μεμβούρνης, ἄρτι ἐξ Αὐστραλίας μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τριῶν θυγατέρων του ἀφιχθέντος, καὶ πεπροικισμένου μὲ ὅλην τὴν αὐταρέσκειαν καὶ τὴν δοκησιοσίαν, αἵτινες διακρίνουσι τὰς ἐγγχωρίους ἐξεχούσας προσωπικότητας τῶν Ἀγγλικῶν ἀποικιῶν. Καὶ ὑπεστήριξε λοιπὸν τὸ ἐντίμον μέλος τοῦ ἰδιαιτέρου Συμβουλίου, ὅτι ἡ μυστηριώδης Κυρία οὐδόλως ἦν Κυρία, ἀλλὰ Δεσποινίς, ὅτι βεβαίως δὲ ἔχει ὑπερβῆ τὴν εἰκοσαετίαν, καὶ ὅτι, ἐὰν αὐτὸς δὲν εἶχε

τὴν εὐτυχίαν νὰ ᾖναι σύζυγος τῆς συζύγου του, καὶ πατὴρ τῶν θυγατέρων του — ἐνταῦθα αἱ τρεῖς Δεσποινίδες Βέννετ ἐμειδίωσαν ἰλαρῶς μετὰ τῆς μητρὸς των — θὰ ἐποιεῖτο πρότασιν εἰς αὐτὴν καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ πείσῃ οὕτω πᾶσαν τὴν ὁμήγουριν, ὅτι ἡ χεὶρ τῆς ὠραίας νεάνιδος — τὴν λέξιν ταύτην προέφερε μετ' ἐμφάσεως — ᾖν διαθέσιμος διὰ πάντα. ἔχοντα τὰ ἠθικὰ καὶ κοινωνικὰ προσόντα πρὸς τοῦτο. Ταῦτα πάντα, καὶ ἰδίως τὸ τελευταῖον, ἐξηρέθιζε σφόδρα τὸν εὐθὺν Καληδόνιον μαχητὴν, ὅστις διεβεβαίωτο ὅλως τὰ ἐναντία. Καὶ ἐν πρώτοις ἐκήρυττεν, ὅτι ἐν τῇ τελευταίᾳ ὑπαιθρία ἑορτῇ ἐν τοῖς Κήποις τοῦ Δουκὸς τοῦ Ἐδμβούργου, ἤκουσέ τινα ἀποκαλοῦντα τὴν προκειμένην Κυρίαν, *Mulatu*, ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι ἔγγαμος. Δεύτερον ὑπεστήριζεν, ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ φύσις τυγχάνει τοσοῦτον προνομιουῆχος ὡς πρὸς τὴν φυσικὴν διάπλασιν, ὥστε εὐχερῶς δύναται τις νὰ λανθασθῇ κατὰ εἰκοσαετίαν καὶ τριακονταετίαν ὅλην εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς ἡλικίας Βρεττανίδων τινῶν. Καὶ τέλος ἐδήλου — καὶ ἤδη ἐστρέφετο ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν κ. Βέννετ, — ὅτι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ἡ κυρία ἐκείνη ᾖν ἄγαμος, τὸ ἦθος αὐτῆς ᾖτο τοσοῦτον γλυκύ, τοσοῦτον γαλήνιον, καὶ τοσοῦτον λεπτόν, ὥστε θὰ προὔτιμα πᾶσαν οἰανδήποτε ἐτέραν ἀποκατάστασιν ἐκτὸς ἐκείνης, ἣτις θὰ περιώριζεν αὐτὴν διὰ βίου ἐν Αὐστραλίᾳ. Καὶ ἐνταῦθα ἡ συνδιάλεξις μετέβαλλε θέμα καὶ χοροῖαν, καὶ ἡ ὁμήγουρις ᾖν ὑπόχρεως νὰ παρίσταται σιγηλὴ μάρτυς σφοδρᾶς φυλετικῆς πάλης, ἀσπόνδως συγκροτουμένης μεταξὺ τοῦ μέλους τοῦ ἰδιαιτέρου Συμβουλίου τῆς Αὐστραλίας καὶ τοῦ Σκώτου Σωματάρχου.

Ὁ τελευταῖος, πολλὰκις λαῦρος ἐπέπιπτε κατ' ἐμοῦ καὶ τοῦ Δαννοῦ Βαρώνου Σ. — οἵτινες εἴμεθα οἱ ἀμεσώτεροι γείτονες τῆς πολυθρῦλλήτου Κυρίας — διότι μεθ' ὅλας τὰς εὐχερείας, ἃς περῖεν ἡμῖν ἡ θέσις μας, οὐδὲν εἰσέτι ἠδυνάμεθα ν' ἀποκαλύψωμεν. Καὶ ἐγὼ μὲν ἐδικαιολογούμην κατὰ τοῦ ἐνός, προβάλλων τὴν αὐστηρὰν Λακωνικότητα τῆς γείτονος, ὃ δὲ ἀριστοκράτης τῆς Κοπεγχάγης, ἠρκεῖτο εἰς τὸ νὰ ὑψοῖ τοὺς ὤμους, καὶ νὰ παρατάσῃ εἰς φάλαγγα τὰς διαφόρους φιάλας του. Ἡ περίεργος ἀπασχόλησις αὕτη, εἰς ἣν οὗτος ἀφιερῶτο κατὰ μέγα μέρος τῆς διαρκείας τοῦ γεύματος, προὔκαλει τὴν γενικὴν εὐθυμίαν τῆς τραπέζης. Ἄπαντα τὰ χρώματα τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος ἀντεπροσωπεύοντο ἐν τῷ φιαλοστασίῳ τοῦ λαμπροῦ Βαρώνου. Μία φιάλη λευκὴ κρυσταλλίνη περιεῖχε Βουργούνδειον. Ἐτέρα κοινὴ μέλαινα, Ὀπόρτον. Ἐτέρα κυανῇ Μαρσάλαν. Ἄλλη ροδόχρους Σέρρου.

*Άλλη ιδίως Ούϊσκυ. Καί παρετάττοντο ἅπασαι κανονικῶς καί ἐπινοῦντο διαφοροὺς μεταβολάς, καί στροφάς, καί ἐλιγμούς, καί ἐλάμβανον διαφοροὺς θέσεις, καί προσεῖλκυον ἅπαν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Βασιλέως, καί τὴν ζωηροτάτην ἰλαρότητα τῶν συνδαιτημένων.

Ἐν τούτοις ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι κατὰ τὸ πρόγευμα τῆς εἰκοστῆς πρώτης Μαρτίου, μεθ' ὅλην τὴν ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ἀπουσίαν τῆς γοητευτικῆς ἀγνώστου, καθυστερούσης τὴν πρωΐαν ἐκείνην, οὐδ' ἐφ' ἅπαξ ἐστράφη ὁ λόγος περὶ αὐτήν. Ἄπαντες ἀπησχολοῦντο συνδιαλεγόμενοι περὶ τοῦ μεγάλου χοροῦ τῆς ἐσπέρας. Τὸ πρῶτον κίνημα ἐκάστου εἰσερχομένου εἰς τὴν αἴθουσαν ἦν ἡ προσήλωσις τοῦ βλέμματος ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι ἀνεμοδείκτου τοῦ Διοικητικοῦ Μεγάρου. Διότι, ἐν Μελίτη, ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀνέμου τυγχάνει ἐν τῶν οὐσιωδестέρων στοιχείων τῆς εὐδαιμονίας ἢ τῆς κακοδαιμονίας τοῦ βίου. Ὅταν Βορρᾶς, ἢ Ζέφυρος ἢ Εὐρος, ἢ οἰσοδήποτε ἕτερος ἄνεμος ἐκτὸς τοῦ Νοτιοανατολικοῦ πνέῃ, οἱ πάντες εἶναι εὐθυμοί, οἱ πάντες αἰσθάνονται ἐν ἑαυτοῖς γλυκεῖάν τινα ἡδονικὴν εὐεξίαν. Ὅταν ὅμως ὁ τελευταῖος οὗτος, ὁ ἐκ τῶν Λυβικῶν ἀκτῶν ὀρμώμενος, καί ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν *Σιρρόκος* γνωστός, κυριαρχῇ τοῦ αἰθέρος, αἰσθημὰ τι καταπονήσεως, καταπτώσεως, ἐξαντλήσεως τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων καταλαμβάνει τοὺς ἐν τῇ Νήσῳ. Οἱ διάλογοι καθίστανται βραχεῖς, αἱ κινήσεις νωχελεῖς, αἱ φυσιογνωμίαι βεβαρυμέναι. Καὶ ἀναμένει ἕκαστος τὴν εἰς τὸν ἀσκὸν τοῦ Αἰόλου ἐπάνοδον τοῦ καταβλητικοῦ τούτου ἀνέμου, ὅπως ἐπαναλάβῃ τὴν φαιδρότητα καὶ τὴν ζωηρότητα του. Εὐτυχῶς οὗτος, κατὰ τὸ θέρος ἰδίως πνέων, ὅτε τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ξένων ἀπέρχεται τῆς Νήσου, δὲν ἐπισκέπτεται αὐτὴν ἢ σπανίως, καὶ δὲν διαρκεῖ ἢ βραχὺ κατὰ τὰς ἄλλας περιόδους τοῦ ἔτους, καθ' ἃς ἐλάχιστα ὄντως ἐξασκεῖται ἡ χαλαρωτικὴ δυνάμις του.

Τὴν πρωΐαν ὅμως ἐκείνην, ἕτερον, τὸ ἀτιθασσότερον τέκνον τοῦ Αἰόλου, σημειούμενον ὑπὸ τοῦ ἀνεμοδείκτου, καὶ πανταχοῦ ἀγγέλλον τὸ κράτος του διὰ τῆς ἐξω μαινομένης θυέλλης, ἤρχε τυραννικῶς. Ὁ Βορειοανατολικὸς ἄνεμος, ὁ κοινῶς *Γ'κρεκάλε* ἐπικαλούμενος. Ἡμέραν, πλέον ἀκατάλληλον δι' εἰσβολὴν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ οὗτος. Ἄείποτε σφοδρὸς, παρακολουθούμενος ὑπὸ συνεχοῦς ὀρμητικῆς βροχῆς, καθίσταται τὸν χειμῶνα τὸ φόβητρον τῶν ἐν τῇ Μεσογείῳ ναυτοπορούντων, προσβάλλων δὲ ἀκριβῶς τὸ στενὸν στόμιον τοῦ Μελιταϊκοῦ λιμένος, τοῦ μεγαλοπρεπεστέρου καὶ ὀχυρωτέρου τούτου λιμένος τῆς Εὐρώπης, καθιστᾷ τὴν μὲν εἰσόδον καὶ ἐξόδον τῶν σκαφῶν δυσχερε-

στάτην καὶ ἐπικινδυνωδεστάτην, τὴν δ' ἐν τῷ ὄρμῳ διὰ λέμβων συγκοινωνίαν σχεδὸν ἀδύνατον. Διαρκούσης τῆς πνοῆς αὐτοῦ, τὸ θέαμα καθίσταται καταπληκτικὸν ἐν ταῖς ἀκταῖς τῆς Νήσου. Τὰ κύματα, ἀγρίως κατὰ τῶν βράχων καὶ σκοπέλων θραυόμενα, μεταμορφοῦνται εἰς κολοσσιαίας στήλας ἀφροῦ, καὶ μέγιστα νέφη ὑδατοκόνεως. Αἱ τολμηρῶς τὴν δίοδον τοῦ λιμένος ἐπιχειροῦσαι ἀτμάκατοι ἐσφενδονίζονται εἰς ὕψη ἰλιγγιώδη ὑπὸ τοῦ βρασμοῦ τοῦ θαλασσίου οἴδατος, καὶ διὰ τῆς καθιζήσεως αὐτοῦ βυθίζονται εἰς χαινούσας ἀβύσσους. Καὶ πολλὰ πλοῖα, ὧν τινα ἐκτάκτων διαστάσεων, παραμένουσιν ἐξω τοῦ ἐξηγηρωμένου λιμένος, προσδοκῶντα τὴν κατεύνασιν τοῦ σφοδροτάτου τούτου ἀνέμου, ὅπως ἐπιχειρήσῃσι τὸν διὰ τοῦ στενοῦ στομίου ἐκείνου εἴσπλουν.

Ἐννοεῖται ὅθεν ὅτι, ὑπὸ τοιοῦτους οἰωνούς, ὁ χορὸς τῆς ἐσπέρας δὲν προηγέλλετο λίαν ἀπολαυστικός. Πάντες καὶ ἰδίως, πᾶσαι προελόγιζον τὴν δεινὴν ταλαιπωρίαν, ἣν θὰ ὑφίσταντο διαπεραιούμενοι τὴν νύκτα, ἐν περιβολῇ χοροῦ, ὑπὸ τοιαύτην ἀτμοσφαιρικὴν καὶ θαλασσίαν κατάστασιν, εἰς τὸ φιλοξενοῦν σκάφος, καὶ ἐξ αὐτοῦ τὴν πρωϊάν ἀπερχόμενοι, καὶ ἡδημόνου. Καὶ ἀνεδίδοντο πανταχόθεν ἱερεμιάδες, καὶ ἀνεπέμποντο ἐκφράσεις στενοχωρίας, καὶ συνεκροτοῦντο διάλογοι πλήρεις ἀνησυχίας. Ἡ Βρεττανικὴ ἀπάθεια κατεσυντρίβετο ὑπὸ τὴν ἐμμανῆ ὄρμην τοῦ ἀκατασχέτου *Γκρεκάλε*.

Στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ἰδιαίτερας ταύτης ἐπωνυμίας τοῦ πνέοντος ἀνέμου ὁ Συναγματάρχης Ράμσαι, ὅστις τὴν πρωϊάν ἐκείνην διετέλει ἐν κακῇ διαθέσει, καὶ ἐζήτηε ὅπωςδὴποτε ἓνα σκοπὸν προσβολῆς, ἐπετέθη κατ' ἐμοῦ, ὡς ἐὰν ἡ Ἑλλάς πράγματι ἀπέστελλεν εἰς Μελίτην, ὡς ἐκτακτον ἀπεσταλμένον καὶ πληρεξούσιον Ὑπουργόν, τὸν ἀπαίσιον ἐκείνον ἄνεμον — ὃν οὐκ οἶδα ἐν τίνι ἐκτάκτῳ ἐκρήξει ἀσυνήθους γενναιοφροσύνης, προσήρτησαν οἱ ἀδελφοὶ Ἴταλοὶ τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι — μὲ τὴν εἰδικὴν ἐντολὴν τοῦ νὰ ματαιώσῃ τὸν ἐν τῷ πλοίῳ τῆς Αὐτῆς Βρεττανικῆς Μεγαλειότητος χορόν. Καὶ ἡ ἐπίθεσις αὕτη τοῦ γενναίου γείτονός μου ὑπῆρξε τὸ μόνον στοιχεῖον ἰλαρότητας ἀνά τὴν αἴθουσαν, ἐν τῇ μελαγχολικῇ ταύτῃ περιστάσει.

Ὁ Βαρῶνος Σ., ὅστις ἠρέσκετο νὰ συμπεριφέρηται ἐν τῇ τραπέζῃ ὅλως διαφόρως τῶν λοιπῶν συνδαιτημόνων, καὶ ὅστις συνεπῶς ἐτήρει ἄκραν σιγὴν καὶ ἐπίμονον σκυθρωπότητα, ὅταν οἱ ἄλλοι διετέλουσαν ἐν συνδιαλεκτικῇ διαχυτικότητι καὶ εὐθυμίᾳ, ἦν τῇ πρωϊᾷ ἐκείνῃ πλήρης φαιδρότητας καὶ ζωηρότητας. Προσέβλεπε μετὰ τρυφεροτάτης φι-

λοστοργίας τὸν ἀνεμοδείκτην τοῦ Διοικητικοῦ Μεγάρου, καὶ διεκήρυτ-
 τεν ὅτι ἐτύγχανε κατενθουσιασμένος ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ σημειουμένης
 ἀτμοσφαιρικῆς διαθέσεως, ἧτις ἀνεμίμνησκεν αὐτῷ τὰς θυέλλας τῆς
 Βορείου θαλάσσης. Οὐδέν, ἔλεγεν, ἐπιρρωνύει τοσοῦτον τὸ νευρικὸν
 σύστημα καὶ διαυγάζει τὸ πνεῦμα, ὅσον εἰς σφοδρὸς, ἀκατάσχετος ἀνε-
 μος, ὅστις ἀποδιώκει τοὺς δηλητηριώδεις ἀτμούς, καὶ ριπίζει εὐαρέ-
 στως καὶ ὑγιεινῶς τὸν καταπεπονούμενον ἐκ τοῦ Λιβυκοῦ πνεύματος
 ὄργανισμὸν. Ἐκτὸς τούτου, προσετίθει, διαρκούντος τοιοῦτου ἀνέμου,
 ἡ ὄρεξις καὶ ἡ δύναμις τοῦ στομάχου λαμβάνουσι μεγίστην ἐπίτασιν,
 καὶ δύναται τις ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐνοχλήσεως νὰ διπλασιάσῃ καὶ
 τριπλασιάσῃ τὴν συνήθη δόσιν τοῦ φαγητοῦ καὶ . . . — ἐνταῦθα ἐξ-
 ἔτεινε μεγαλοπρεπῶς τὴν παλάμην του ἀνά τὸ ποικιλόχρουν φιαλο-
 στάσιόν του — ποτοῦ. Καὶ οὐδέποτε, κατέλεγεν ἰσχυριζόμενος, ἡ τοι-
 αῦτη ἐπιφοίτησις τοιαύτης ζωογόνου ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, ἦν
 ἀναγκαιότερα καὶ πολυτιμότερα, ὅσῳ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Ἐνταῦθα
 ἔδιδεν εἰς τὴν φωνήν του ταπεινότερόν τινα ἐκμυστηρευτικὸν τόνον,
 καὶ διηγεῖτο μετ' ἀρρήτου σπουδαιότητος, ὅσα ἰδιαιτέρως ἐπληροφο-
 ρήθη ἐκ τινος συνδιαλέξεως, ἦν ἔσχεν μεθ' ἐνὸς ὑποπλοιάρχου τοῦ
Dreadnought, περὶ τοῦ γαστρονομικοῦ μέρους τοῦ χοροῦ. Καὶ ἀνήγ-
 γελλε λοιπὸν, ὅτι τετρακισχίλια ὄστρεα τυγχάνουσιν ἀποθηκευμένα ἐν
 τῷ πλοίῳ, ὅτι ἰσάριθμοι φιάλαι μέλανος ζύθου (*Stout*) ἐτάχθησαν,
 ὅπως διευκολύνωσι τὴν καταβρόχθισιν τῶν θαλασσίων τούτων τραγα-
 λίων, ὅτι οἱ πλακοῦντες τοῦ λιπαροῦ ἥπατος προῆλθον κατ' εὐθείαν
 ἐκ Στρασβούργου καὶ ὅτι ὁ Καμπανίτης, ὁ Βορδιγάλλιος, καὶ οἱ Ἰσπα-
 νικοὶ οἴνοι, οἵτινες ὠρίσθησαν πρὸς ἐπίτασιν τῆς ζωηρότητος τῆς ἐσπέ-
 ρας ἐκείνης, ἐζήχθησαν ἐκ τῶν περιφήμων οἰνοθηκῶν τοῦ *Club*. Ἐν
 τούτοις, ἅπανσαι αὗται αἱ γοητευτικαὶ ἐπαγγελίαι, ὧν ἡ προεκφορὰ
 τοσοῦτον σέλας εὐδαιμονίας διέχυνεν ἐπὶ τῶν συνήθως ἀτέγκτων χα-
 ρακτῆρων τοῦ προσώπου τοῦ Βορείου Βαρώνου, ἐλάχιστα συνέτεινον
 πρὸς διασκέδασιν τῆς ἀγλύος τῆς ἀθημονίας, ἦν ἡ ἐχθρική στάσις τοῦ
 καιροῦ ἐξέτεινεν ἐπὶ τῶν λοιπῶν φυσιογνωμιῶν.

Ὁ Δανὸς ἀριστοκράτης ἐπέβαινεν ἤδη τὴν λυχνολόγον αὐτοῦ ἀφή-
 γησιν, καὶ μετ' αὐτῆς ἔδιδε τέρμα καὶ εἰς τὸ τέταρτον κύπελλον τείου,
 ὅτε ἐλαφρὸς τις θροῦς ἀνεδόθη ἐκ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, ταχύ τι
 κοῦφον βῆμα ἠκούσθη διευθυνόμενον πρὸς τὸ μέρος ἡμῶν, ὧν τὴν
 προσοχὴν ἀμέσως προσέσπασε, καὶ ἡ ὠραία ἄγνωστος εὐρίσκατο μετὰ
 τινὰς στιγμὰς ἐν τῇ συνήθει αὐτῆς θέσει, μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ Βα-

ρώνου. Οὐδεὶς ἀνέμενεν αὐτὴν ἐν τοιαύτῃ προκεχωρηκυῖα ὥρα, καθότι αἰείποτε ἦν ἡ ἑωθινότερα τῶν συνδαιτημόνων, ὡσάκις δὲ δὲν ἐνεφανίζετο κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ προγεύματος, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ ἐλάμβανε μέρος ἐν αὐτῷ. Ὁλων τὰ βλέμματα μετ' ἐνδιαφέροντος προσηλώθησαν ἐπ' αὐτῆς· τοσοῦτον ἡ πάρωρος ἐκείνη εἴσοδος ἐφάνη ἡμῖν παράδοξος. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀπετέλει τὸν μόνον λόγον τῆς τοιαύτης πρὸς αὐτὴν ἀφιερώσεως. Οὐδέποτε ὑπῆρξεν τοσοῦτον περικαλλῆς, τοσοῦτον δροσερά, τοσοῦτον ἀκτινοβολοῦσα, ὅσον τὴν πρῶϊαν ἐκείνην. Ἐφερε περιβολὴν ἐκ μέλανος σηρικοῦ, αὐστηρῶς κεκομωμένην καὶ ποικιλομένην περὶ τὸν αὐχένα διὰ λεπτοῦ χρυσοῦ σειραδίου. Χρυσῆ τις ἄγκυρα, προσαρμόζουσα ἐν εἶδει περιλαϊμίου κυανῆν ταινίαν, ἦν τὸ μόνον κόσμημα ὅπερ εἶχε, ἐν ᾧ τὰ δύο ἄκρα φαιόχρου βόα, περιβάλλοντος τὸν τράχηλον αὐτῆς, διῆκον μέχρι τῆς ὀσφύος, ἐν ἧ συνηνοῦντο, ὅπως ἐπαναπέσωσι, διεστηκότα καὶ αὐθις, μέχρι τῶν γονάτων. Ἀλλ' ἡ ὄψις αὐτῆς, πλήρης ἀρρήτου γλυκύτητος καὶ θελκτικῆς ἡμερίας, ἐπένεεν αἴσθημά τι εὐδαίμονος γαλήνης εἰς τὸν προσδέρκοντα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοσοῦτον ἀγνοί, καὶ ἐν τούτοις τοσοῦτον μαλθακοί. Τὰ χεῖλη τοσοῦτον παιδικῶς ροδαλά, ἀλλὰ καὶ τοσοῦτον ἡδυπαθῆ. Αἱ παρειαὶ τρυφεραί, ἀλλὰ πλήρεις δονουμένης τινος πορφυρᾶς ἀποχρώσεως, μαρτυρούσης βιαίαν κυκλοφορίαν αἵματος. Ἐν γένει ἐπὶ τοῦ γοητευτικοῦ ἐκείνου προσώπου ἐτελεῖτο παράδοξος συνδυασμὸς τῶν χαρίτων τῆς παιδικότητος, καὶ τῶν θελγῆτρων τῆς ὀρίμου ἡλικίας.

Λεπτὸν τι εὐάρεστον ἄρωμα ἀνεδίδετο ἐκ τοῦ προσώπου, ἐκ τῆς κόμης, ἐκ τῶν χειρῶν, ἐκ τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς, ἄρωμα μόλις γινόμενον αἰσθητόν, καὶ ἐν τούτοις μεθῦσκον με πλεῖον, ἢ τὰ βαρύτερα τῶν μύρων. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι περιεβλήθην, ἅμα τῇ προσεγγίσει αὐτῆς, ὑπὸ χλιαρᾶς τινος εὐώδους ἀτμοσφαιρας, ἐν ἧ τὸ πνεῦμα διετέλει ἡδέως ἀδρανές, ὡς ἐὰν ὑφίστατο μαλθακὸν τι λουτρόν, καὶ κατέπιπτεν ἐν τρυφῇ χαλαρώσει, παρακλωσύση πᾶσαν περὶ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον ἀπασχόλησιν. Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἡ πρώτη ἀόριστος ἡδυπαθῆς ἐντύπωσις ἐλάμβανε μᾶλλον συγκεκριμένον χαρακτῆρα, καὶ τὸ ἄρωμα ἐκεῖνο καθίστατο ἐπιδεκτικὸν ἀναλύσεως, καὶ ἐδηλοῦτο προερχόμενον ἐκ τῆς δροσερᾶς ἀγνωστάτης τῆς γείτονος ἐπιδερμίδος, ἧς οἱ πόροι ἐξετόξευον τὴν εὐωδίαν τοῦ ἴου, ἣν ἦντλον καθ' ἐκάστην πρῶϊαν ἐν τῷ συνήθει ἑωθινῷ λουτρῷ, ὅπερ ἀποτελεῖ καθ' ἡμέραν τὴν πρῶτην μέριμναν τῆς Βρεττανίδος, καὶ ἐν ᾧ ἡ ἀριστοκρατία τῆς Ἀλβιόνος ἀρῆσκειται ν' ἀπολαύῃ ἐν συνδυασμῷ τῆς ζωογόνου ψυχρότητος τοῦ ὕδα-

τος, καὶ τῆς ἡδυπαθοῦς θωπείας τοῦ λεπτῶς ἠρωματισμένου σάπωνος.

Ἄλλ' ἐν ᾧ ἡ ἐμφάνισις τῆς ἀγνώστου ἐκείνης καλλονῆς ἐβύθιζεν ἐμὲ ἐν τοιαύτῃ περιέργῳ σιγηλῇ μελέτῃ, ἐπέφερον ὅλως ἀντίθετον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ ἐτέρου αὐτῆς παρακαθέδρου. Ὁ Βαρῶνος Σ. ἔρριπτε φιλοπαιγμόνως ἀλλεπαλλήλους βώλους σακχάρους ἐν τῷ πέμπτῳ κυπέλλῳ τείου, καὶ συνεκῦκει αὐτούς εἶτα μειδιῶν, ὅπως ἀναλυθῶσιν ἐν τῷ ζέοντι ποτῷ, ἐν ᾧ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀφελοῦς ταύτης ἐνασχολήσεως, ἐπανελάμβανεν εἰς τὴν ἐκπεπληγμένην ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἐκτάκτῳ αὐτοῦ διαλεκτικότητι γείτονά του, τὰς περὶ ἀνέμων θεωρίας του, καὶ τὰς οὐσιωδιστατάς πληροφορίας, ἃς ἠρύσθη ἐκ τῆς μετὰ τοῦ ὑποπλοιάρχου τοῦ «Dreadnought» συνεντεύξεώς του. Καὶ ἀφ' οὗ οὕτω δεόντως ἔδωκεν ἐλευθέραν διέξοδον εἰς τὴν ἀσυνήθως τὴν πρωϊαν ἐκείνην πλημμυροῦσαν τὴν καρδίαν του διαχυτικότητα, ἔκρινε καλὸν νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὴν μετὰ λεπτῆς ἰλαρότητος ἀκρωμένην τοῦ μονολόγου του Κυρίαν, ὅπως ἀνακαλύψῃ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐπ' αὐτῆς ἐνεποίησαν ὁ περὶ τοῦ καιροῦ διθῦραμβός του, καὶ αἱ περὶ τοῦ χοροῦ ἐπαγγελίαι του.

— Ὡστε, κατέληξε λέγων, τὰ πάντα συνομνύουσιν, ὅπως τοὺς πάντας προσελκύσωσιν εἰς τὴν λαμπρὰν διασκέδασιν τῆς ἐσπέρας. Βεβαίως θὰ παρευρεθῆτε ἐν αὐτῇ.

Ἡ Κυρία ἐποίησατο ἐλαφρὰν τινα κίνησιν, ἐμφαίνουσαν ἀβεβαιότητα.

— Ἐλπίζω, ἀνέλαβεν ὁ βαρῶνος, ὅτι, μετὰ τὰς διαβεβαιώσεις μου, ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις δὲν εἶναι τὸ αἷτιον τῶν δισταγμῶν ὑμῶν.

— Οὐδαμῶς, ἀπήντησεν ἡ γείτων, μετ' ἐλαφροῦ μειδιάματος πλήρους αὐτοπεποιθήσεως. Ἄλλὰ . . .

— Ἄλλὰ τί ; διέκοψεν ὁ Δανὸς ἀριστοκράτης, λαβὼν στάσιν μεσαιωνικοῦ ἵπποτου, ὡς ἐὰν ἦτον ἔτοιμος νὰ καταθρυμματίσῃ διὰ τοῦ σθένους τῆς λογικῆς του καὶ τῆς δυνάμεως τῆς στωμυλίας του, δίκην ἀποτροπαίου τινὸς τέρατος, πᾶσαν σκέψιν δυναμένην νὰ παρακωλύσῃ τὴν περικαλλῆ συνδαιτημόνα τοῦ νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν πειστικότητά του.

— Δὲν δύναμαι νὰ μεταβῶ μόνη, ἐξηκολούθησεν αὕτη. Τὸ ἀληθές εἶναι, ὅτι φίλοι τινές εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ προσφέρωσι τὴν συνοδείαν των, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ἣν ἀπέκρουσα, μὴ σκοποῦσα νὰ μεταβῶ εἰς τὸν χορὸν. Ἄλλ' ἤδη, ὅτε μεταγενεστέρα τις περίστασις μὲ ἄγει εἰς τὸ νὰ μεταβάλω ἀπόφασιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δὲν ἐπι-

θυμῶ νὰ ἐπιβαρύνω τὰ πρόσωπα ταῦτα, ὧν τὴν φιλόφρονα προσφορὰν πρὸ μικροῦ ἀπέκρουσα.

Διετέλουν ἐννεὸς ἐπὶ τῇ πρωτοφανεῖ ταύτῃ μακρολογία τῆς γείτονος. Ἐν ἐκ τῶν δύο θὰ συμβαίνει, ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν. Ἡ αἰ θεωρεῖται τοῦ βαρῶνου περὶ τῆς ἐκτάκτου ζωογονητικῆς δυνάμεως τοῦ *Γκρεκάλε* εἶναι βασιμώταται, ἢ ἡ ἀκατάσχετος αὐτοῦ διαλεκτικότης ἔχει ἐπιδημικὸν χαρακτῆρα. Τὸ πρῶτον ἤδη ἡ Κυρία ἐκείνη παρέβαινε τὸ ἀκαμπτὸν αὐτῆς σύστημα, τῆς διὰ μονοσυλλάβων ἀπαντήσεως.

Ἐνθαρρυνόμενος ἐκ τῆς τριαύτης αἰσίας μετατροπῆς, ἐσκέφθην ὅτι ἐπέστη ἡ στιγμή, ὅπως καταστήσω οἰκειοτέρας τὰς μετὰ τῆς παρακαθέδρου σχέσεις μου. Καὶ φοβούμενος μὴ προληφθῶ ὑπὸ ἐτέρου τινός, καὶ τοι ἐλαχίστας ἐλπίδας περὶ τῆς ἀποδοχῆς τῆς προσφορᾶς μου εἶχον, ἔσπευσα, φιλοφρόνως ἅμα καὶ τυπικῶς, νὰ ζητήσω τὴν τιμὴν τοῦ νὰ συνοδεύσω αὐτὴν εἰς τὸν χορὸν τῆς ἐσπέρας.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ διάθημά μου τοῦτο ἦν ὀλίγον παρακεκινδυνευμένον, ἀφοῦ ἦν εἰσέτι ζήτημα, ἐὰν ἡ γείτων διῆλθεν ἤδη τὰς τοῦ Ὑμεναίου Πύλας ὡς διετείνεται ὁ Συνταγματάρχης Ράμσαιου ἢ ἐὰν εἰσέτι διετέλει ἔξω αὐτῶν, ὡς ὑπεστήριζεν ὁ κ. Βέννετ. Ἐὰν ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ τελευταίου ἦν ὀρθός, ἡ πρότασίς μου βεβαίως θὰ ἦχει κάκιστα, καὶ θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς λίαν τολμηρά. Καὶ διέκρινον ἤδη, ὑπὸ τὰς πολιτευτικὰς διόπτρας των, τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μέλους τοῦ ἰδιαιτέρου Συμβουλίου τῆς Μελθούρνης διαστελλομένους ἐξ ἐκπλήξεως, καὶ σπινθηρίζοντας ἐξ ὀργῆς.

Ἡ περικαλλὴς ἄγνωστος προσήλωσεν ἀρκετὰ μακρὸν ἐρευνητικὸν βλέμμα ἐπ' ἐμοῦ, καὶ μετὰ τινα σιγὴν, ἐν ἣ ἐφαίνετο ἐτάζουσα καὶ δισταζουσα, μοὶ ἀπήντησε μετὰ γαληνίου ἀποφασιστικότητος διὰ τῶν ἐπομένων δύο λέξεων.

— Εὐχαριστῶ. Δέχομαι.

Ἦγνόνουν ἐὰν ἡ πρόθυμος αὕτη ἀποδοχὴ ὄφειλε νὰ μὲ κολακεύσῃ ἢ νὰ μὲ δυσαρεστήσῃ. Ἡμῖν λοιπὸν τοσοῦτον σεβάσμιος, ὥστε ν' ἀποδιώκω πᾶσαν παρεξήγησιν, ἢ τοσοῦτον ἀξιοπρεπῆς ὥστε νὰ ἐμπνέω πᾶσαν πεποίθησιν;

Ἐκ τῆς ἀμηχανίας ταύτης ἐξήχθη καὶ αὖθις ὑπὸ τῆς ἡρέμου φωνῆς τῆς γείτονος, ἐγερθείσης ὅπως ἀπέλθῃ.

— Θέλετε νὰ λάβητε τὸ τέιον μετ' ἐμοῦ μετὰ μεσημβρίαν; ἠρώτησεν.

Καὶ ἐν ᾧ ἐγὼ ἀντὶ ἀπαντήσεως ὑπεκλινόμην εὐγνωμόνως, διηυθύνθη διὰ τοῦ κούφου βήματός της πρὸς τὴν θύραν προστιθεῖσα :

— Λοιπὸν εἰς τὰς πέντε. Σᾶς ἀναμένω.

Ἡ ὥρα ἦν ἤδη προκεχωρηκυῖα. Καὶ ἐγερθεὶς ἀμέσως μετὰ τὴν ἐξοδὸν αὐτῆς ἀπῆλθον, ἀφήσας τὸν Βαρῶνον ροφῶντα ἠδυπαθῶς τὸ ἔκτον κύπελλον τείου, καὶ τὸν Συνταγματάρχην συγκροτοῦντα σφοδρῶτάτην συζήτησιν μετὰ τοῦ Αὐστραλοῦ πολιτευτοῦ, περὶ τῆς νέας ταύτης φάσεως τοῦ τοσοῦτον ἀπασχολοῦντος αὐτοὺς ζητήματος.

Τὴν πέμπτην ἀκριβῶς μετὰ μεσημβρίαν, ἔκρουον τὴν θύραν τοῦ ἀναπαυτηρίου (Sittius room) τῆς Κυρίας, καὶ ἐλάμβανον ὑπὸ τῆς γλυκείας φωνῆς της τὴν ἄδειαν ὅπως εἰσέλθω ἐν αὐτῷ. Εὗρον αὐτὴν παρὰ μικρὰν τράπεζαν, πλήρη χρωματιστικῶν ὑλῶν καὶ διαφόρων ἡμιτελῶν πινάκων, ἐνασχολουμένην εἰς τὴν σχεδιάσιν ἐγγωρίου τινὸς τοπίου. "Ἄμα ὡς ἠνόησε τὴν παρουσίαν μου, ἔστρεψεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος μου, καὶ διὰ χαριστάτου μειδιάματος, καὶ διὰ φωνῆς ταπεινῆς, ὡς ἐὰν ἐφοβεῖτο μὴ ἡ δύναμις τοῦ ἤχου καταστρέψῃ τὸ ἔργον εἰς ὃ τοσοῦτον ἐπιμελῶς ἀφιερῶτο:

— Λάβετε μίαν ἔδραν, εἶπε. Δύο γραμμαὶ εἰσέτι καὶ ἐτελείωσα.

Ἵπείκων εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην, ἐρρίφθην ἐπὶ τοῦ πρώτου τυχόντως ἐδωλίου, καὶ ὅπως ἀπασχολήσω τὸ βραχὺ ἐκεῖνο χρονικὸν διάστημα, ἐν ᾧ ὄφειλον νὰ τηρῶ θρησκευτικὴν γαλήνην, ἠρξάμην περιεργαζόμενος τὸν θάλαμον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ.

Καλλιτεχνικὴ τις ἀταξία ἦρχεν ἐκεῖ, ἀταξία εὐάρεστος καὶ ἐνδιαφέρουσα, μεγίστην ἀποτελοῦσα ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μονότονον, σχολαστικὴν, ἀπηνῆ κανονικότητα, ἣτις συνήθως ἐπικρατεῖ ἐν τοῖς θαλάμοις τῶν Βρεττανίδων, ἐν οἷς, καὶ κλειῶν τις τοὺς ὀφθαλμοὺς, δύναται νὰ ὀρίσῃ ἐν τίνι θέσει θὰ εὔρη τὸ κλειδοκύμβαλον, ἐν τίνι τραπέζῃ τὸν «Μίλτων», ἐν τίνι τάξει τὰς εἰκόνας, καὶ ἐν τίνι ρυθμῷ τὴν γενικὴν διασκευὴν. Ἐν τῇ συγχύσει ἐκείνῃ ἣτις μὲ περιέβαλλεν, εὗρισκον τὸ γόητρον τοῦ ἀσυνήθους, ἀπελάμβανον τὴν διαταραχὴν, ἣν ἐν παντὶ ἀνθρωπίνῳ ὀργανισμῷ, καὶ ἐν τῷ ἡρεμωτέρῳ καὶ ἀσθενεστέρῳ ἔτι, ἐμποιεῖ πᾶν ἐπαναστατικὸν θέαμα. Διέβλεπον τὴν ζωηρὰν πνοὴν τῆς τοσοῦτον γαληνίως σχεδιαγραφούσης γυναικὸς ἐκείνης, ἐν τοῖς ἀνησυχῶς κινουμένοις φύλλοις βιβλίου τινὸς ἀμελῶς παρερριμμένου ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἐν τῷ τμήματι τοῦ κηρίου, ὅπερ διαφυγὸν τοῦ μεταλλίνου βάρθρου του ἔκειτο προσκεκολλημένον ἐπὶ τῶν μουσικῶν τεμαχίων τοῦ κλειδοκυμβάλου, διέκρινον τὰ σπασμωδικὰ κινήματα, ἅτινα

ἡ διεγείρουσα τὰ νεῦρα αὐτῆς μεθυστικὴ μελωδία ἐπέβαλλεν εἰς τὰς χεῖράς της. Καὶ ἡ ἀνώμαλος διάταξις τῶν ἐπίπλων, τῶν σκευῶν, τῶν εἰκόνων, τῶν ἐφημερίδων, καὶ παντὸς τοῦ περιεχομένου τῆς αἰθούσης ἐκείνης, ἐμαρτύρει τὴν βιαίαν ἄτακτον κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος τοῦ κυριαρχοῦντος ἐν αὐτῷ ἐκτάκτου περικαλλοῦς ὄντος.

Εἶτα ἔστρεψα περιέργως τὴν προσοχήν μου ἐπὶ τῆς πληθούς τῶν πανταχοῦ διεσπαρμένων βιβλίων, ὅπως ἐξ αὐτῶν σαφέστερον ἐννοήσω τὸν χαρακτήρὰ της. Ἐτέρα ἐκπληξις, μείζων αὐτῆ, μοὶ παρεσκευάζετο. Αἱ Ποιήσεις τοῦ Βύρωνος, ὡς ἡ Βρεττανικὴ σεμνοτυφία συνήθως ἐξορίζει παντελῶς ἐκ τοῦ οἴκου, ἡ κρύπτει ἐν ταῖς παραβυστοτέραις γωνίαις, κατελάμβανον τὴν μάλλον περιφανῆ θέσιν ἐν τῇ κεντρικῇ στρογγύλῃ τραπέζῃ. Μετ' αὐτῶν διεκρίνοντο τὰ ἔργα τοῦ Θωμᾶ Μοῦρ καὶ τοῦ Σέλλεϋ. Ἐπειτα φύρδην μίγδην ἔκειντο διάφορα ἄλλα φιλολογικὰ προϊόντα, ἀντιπροσωπεύοντα πάσας σχεδὸν τὰς σχολάς, καὶ τὰς ἐθνικότητας. Ὁ *Ἐγμορτ* τοῦ Γκαϊτε, ἡ *Μαρία Στιούαρτ* τοῦ Σίλλερ, καὶ τὰ *Ἄχαρινὰ κύματα* τοῦ Τουργένιεφ, — ἡ μόνη μετάφρασις ἣτις εὕρισκετο ἐκεῖ — εἰς τὴν Γερμανικὴν. Ἐκ τῆς Ἰταλικῆς φιλολογίας ὁ *Ἄδης* τοῦ Δάντου ἐν κομφοτάτῳ μικρῷ τομιδίῳ, «αἱ ποιήσεις τοῦ Πετράρχου, καὶ οἱ Μελλόνυμφοι» τοῦ Μαντζώνη. Ὁ δὲ Γαλατικὸς πνευματικὸς κόσμος ἠκτινοβόλει διὰ τῶν Σελίδων τοῦ Ἀλφρέδου δὲ Μυσσέ, τοῦ Βαλζάκ, τοῦ Ἀλφόνσου Κάρρ, τῆς Σάνδ. Καὶ ὅ,τι μ' ἐξέπληξεν ἐπὶ μάλλον ἦν ἡ ἐκεῖ παρουσία τοιούτων συγγραφέων οἵοι ὁ Ζολᾶ, καὶ ὁ Ἀρμάνδος Σολβέστρ. Ἀληθῶς τὸ μόνον ἔργον τοῦ πρώτου, ὅπερ διεκρίνετο, ἦν ἐν ἐκ τῶν ἥμιστα τολμηρῶν, «Τὸ σφάλμα τοῦ Ἀββᾶ Μουρέ». Ἀλλὰ τὰ διηγήματα τοῦ δευτέρου θὰ ἠδύναντο νὰ ἀνωρθώσωσιν ἐκ φρίκης τὰς τρίχας καὶ τῆς κοσμοπολιτικωτέρας τῶν Βρετανίδων. Ἐν τέλει παρετήρησα τὸ «Ἡμερολόγιον» τῶν Ἀδελφῶν Γκονκούρ, καὶ τὴν «Σαλάμβω» τοῦ Φλωβέρ.

Ἐπέραινον ἤδη τὴν περιεργασίαν τῆς παραδόξου ταύτης Φιλολογικῆς Βαβέλ, ὅτε βαθὺς στεναγμὸς ἀνακουφίσεως, ἀναδοθείς ἐκ τῆς θέσεως, ἐν ἣ ἀπησχολεῖτο ἡ φιλοξενουσά με Κυρία, προσέσπασεν ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα καὶ τὴν προσοχήν μου.

— Ἐτελείωσεν, ἀνεφώνησεν ἀναπνηδῶσα ἐκ τῆς ἔδρας της μετὰ παιδικῷ σκιρτήματος, καὶ ἀπορρίπτουσα βιαίως μετὰ ζωηροῦ γέλωτος καὶ ζωηροτέρας χειρονομίας τὸ κυανοῦν περιζῶμα, ὅπερ ἔφερε διαρκούσης τῆς καλλιτεχνικῆς ἀσχολίας της. Εἶμαι εὐχαριστημένη, εἶμαι εὐχαριστημένη.

Καὶ σπεύσασα πρὸς με, ἐπέδειξε θριαμβικῶς τὸ καταρτισθὲν σχεδιογράφημά της.

— Εἶναι ὁ *Ὀρμος τοῦ Ἁγίου Παύλου*. Γνωρίζετε. Πλὴν μὴ νομίσητε ὅτι εἶμαι ἐκτάκτως θρησκευτικὴ. Τὸ τοπεῖον μοὶ ἀρέσκει οὐχὶ τόσον διότι παρίστησι τὸ *διθάλαττον*, ἐν ᾧ ἐναυάγησεν ὁ Ἀπόστολος, ὡς ἀφηγεῖται ἐν τῇ ἐπιστολῇ του, ὅσον διότι περιέχει τὴν λαμπροτέραν ποικιλίαν χρωμάτων, καὶ τὴν γοητευτικωτέραν ἀνωμαλίαν σκηνογραφίας, ἣτις ὑπάρχει ἐν τῇ Νήσῳ ταύτῃ. Ὡς βλέπετε, ἐξηκολούθησεν εὐθύμως πάντοτε, καὶ περιάγουσα τὴν χεῖρα καὶ τὸ βλέμμα ἀπὸ τὸν θάλαμον, εἶμαι ἐμμανὴς λάτρις τῆς ἀταξίας. Ἰδέτε ἐδῶ κατὰστασιν! Ἰδέτε!

— Καὶ ἐγὼ διατελῶ κατενθουσιασμένος, ἀκριβῶς ἐκ τῆς ἀνωμάλου ταύτης καταστάσεως, ὑπέλαβον. Εἶναι τόσον ἀσυνήθης, καὶ τόσον καλλιτεχνικὴ ἐν τῇ παραδόξῳ συγχύσει, ἣτις κρατεῖ ἐν αὐτῇ.

— Ἄ! Βλέπω! Καὶ σεῖς εἴσθε ἐχθρὸς τῆς κανονικότητος. Τόσῳ τὸ καλλίτερον δι' ἐμέ, διότι ἔχω ἓνα συνένοχον, καὶ τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ σᾶς, διότι ὁ χαρακτήρ σας ὁμοιάζει πρὸς τὸν ἐμόν. Ἐχομεν ἀμφοτέροι ἀνήσυχον, οὐδέποτε ἀναπαυόμενον, ὄργανισμὸν.

Ἐπηκολούθησε βραχεῖά τις σιγή, καθ' ἣν συγκεχημένος ἐκ τῆς τοιαύτης πρωτοφανοῦς ζωηρότητος τῆς καταπληκτικῆς ἐκείνης γυναικός, ἠγνόουν ποῖον ἦθος νὰ λάβω, καὶ ὑπὸ ποῖον πνεῦμα νὰ συναρμώσω τοὺς λόγους μου.

— Ἐνοῶ, ἀνέλαβεν ἐκείνη γελῶσα. Τὸ πᾶν ἐνταῦθα σᾶς ἐκπλήττει. Μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν βιβλίων μου. Ἠγνοεῖτε ὅτι σᾶς κατεσκόπευον ὅτε περιηργάζεσθε αὐτά: Βύρων, Μυσσέ, Ζολᾶ, Σουλβέστρ, ὁποῖαι ἀνοσιόγητες εὐρίσκονται ἐν τῷ Ἀγγλικῷ τούτῳ ἐδάφει. Καὶ ἡ Ἁγία Γραφή ἣτις ἐκλάμπει διὰ τῆς ἀπουσίας της! Ἄς σᾶς ἐξηγήσω λοιπόν. Ἐγὼ εἶμαι Ἴρλανδὶς. Καὶ θὰ γνωρίζητε βεβαίως ὅτι τὸ ἀνήσυχον Κελτικὸν αἷμα βράζει εἰς τὰς φλέβας τῶν τέκνων τῆς Ἐρίνης. Ἐπειτα διεβίωσα ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐν Παρισίοις! Καὶ λατρεύω πᾶν τὸ Γαλατικόν. Ἄλλ' ὁπωσδήποτε, ἀνήκω εἰς τὸ Βρεττανικὸν Ἔθνος, καὶ συνεπῶς εἶμαι πεπροικισμένη διὰ τινων ἐκ τῶν ἰδιοτήτων τῆς γενικῆς πατρίδος μου. Τὸ ὑλάχιστον, προσέθηκε πονηρῶς μειδιῶσα, ἡ περίφημος Ἀγγλικὴ ὑποκρισία, ἣν κατεστήσατε παροιμιώδη ὑμεῖς οἱ Ἑπειρωτικοί, δὲν ἐλλείπει ἐκ τοῦ χαρακτήρός μου. Εἶδετε ὅπως ἐπιφυλακτικὴ, ὅπως σιγηλὴ, ὅπως ψυχρὰ δεικνυμαι, ὅσῳ εὐρίσκομαι ἐν τῷ μέσῳ τῶν συμπατριωτῶν μου.

Ἐνταῦθα διέκοψε τὸν λόγον, ὅπως μεταβῆ πρὸς τὴν ἐστίαν, καὶ κρούσῃ τὸν παρ' αὐτῇ κώδωνα.

— Ἐλησμόνησα, εἶπεν ἐπανερχομένη, παντελῶς τὸ τέιον. Εἰργάσθη πολὺ τὸ δεῖλι τοῦτο, καὶ ἐγέλασα περισσότερον. Αἰσθάνομαι ζωηρῶς τὴν ἀνάγκην ἐνὸς ἀναληπτικοῦ. Καὶ ὑμεῖς ἔτι πλέον. Δὲν συνήλθετε εἰσέτι ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς σας.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐνεφανίσθη ὁ θεράπων, ὅστις νοήσας τὸ σύνθημα τοῦ κώδωνος, ἔφερε μέγαν ὀρειχάλκινον Ἀραβικὸν δίσκον, περιέχοντα τὴν τεϊοδόχον μετὰ τῶν κυπέλων, καὶ τοῦ λοιποῦ γαστρονομικοῦ ἐπιτελείου, ὅπερ παρακολουθεῖ τὴν τοσοῦτον ἀθῶαν ἐπωνυμίαν φέρουσαν πολυποίκιλον ταύτην Βρεττανικὴν δαΐτα.

Ἡ συνεστίασις — διότι ἀπετέλει ὀλόκληρον συμπόσιον ἢ πληθὺς τῶν βουτυροπάστων τεμαχίων ἄρτου, τῶν πλακουντίων, τῶν σανθυχίων καὶ ἐτέρων λιχνευμάτων, ὠρισμένων πρὸς ὑποδοθήσιν τῆς τεϊοποσίας—καὶ ἡ συνδιάλεξις ἡμῶν διήρκεσεν ἐπὶ ὀλόκληρον ὥραν, ἥτις μοὶ ἐφάνη μία τῶν ἡδυτέρων καὶ ἀπολαυστικωτέρων χρονικῶν περιόδων τοῦ βίου μου. Ἀπαράμιλλόν τι γόητρον ἀνεπέμπετο ἐκ τῆς δροσερᾶς ὄψεως τῶν λαμπρῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τῶν θελκτικῶν ἐκφράσεων τῆς γοητευτικῆς ἐκείνης γυναικός. Πᾶν θέμα θιγόμενον ὑπὸ τοῦ σπινθηρίζοντος αὐτῆς πνεύματος, καὶ ὑπὸ τῶν κομψῶν αὐτῆς λόγων χρωματιζόμενον μετετρέπετο εἰς ἁρμονικὸν εἰδύλλιον, ἐλάμβανε τὸν τύπον ἡδυπαθοῦς λιχνίσματος τῆς διανοίας. Καὶ ὁ διάλογος ἔρρεεν ἀβιάστως καὶ ἀναπαυτικῶς, καὶ ὑφίστατο θαυμασίους ἐλιγμούς ἀπὸ ζητήματος εἰς ζήτημα, καὶ ἐξετέλει καταπληκτικὰς πτήσεις, ἀπὸ ἀντικειμένου εἰς ἀντικείμενον. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὥρας ἐκείνης συνδιελέχθημεν περὶ τῆς φιλολογίας πασῶν τῶν περιόδων, καὶ πάντων τῶν Ἑθνῶν, καὶ ἀντηλλάξαμεν τὰς ἰδέας ἡμῶν ἐπὶ παντὸς κοινωνικοῦ, καὶ πολιτικοῦ ἔτι ζητήματος. Κατεῖχε τοσαύτας γνώσεις, τοσαύτην κρίσιν, τόσῃν καλαισθησίαν, ὥστε πολλάκις περιωριζόμενῃ εἰς τὴν παθητικὴν στάσιν τοῦ θαυμαστοῦ, καὶ ἀπήλαυον τῆς λεπτῆς ἡδονῆς, ἣν ἐνεποίουν αἱ ἰδέαι καὶ διέχυνον οἱ λόγοι αὐτῆς ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀποπειράς τοῦ ν' ἀμιλληθῶ πρὸς αὐτὴν ἐν τῇ χαριέσει καὶ τερπνῇ πνευματικῇ ἐκείνῃ πτήσει. Μόνον ὀσάκις προεκαλούμην, ἀνελάμβανον καὶ ἐγὼ τὸ εὐστροφον νῆμα τῆς τοιαύτης ἐλαστικῆς συνδιαλέξεως, συναισθανόμενος ὅμως ἀείποτε, ὅπόσον ὑποδέεστερος ἐτύγχανον τῆς εὐγλώττου Κυρίας κατὰ τε τὰς ἰδέας καὶ τὰς ἐκφράσεις. Καὶ ἐν τούτοις αὕτη παρίστατο τοσοῦτον λατρευτὴ ἐν τῇ προφανῶς συνεχεῖ αὐ-

τῆς ἐνασχολήσει ὅπως καταστείλῃ τὴν ὑπεροχὴν της, ἀποφεύγουσα αὐστηρῶς πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ λάβῃ τὸν τύπον τῆς ἐπιδείξεως, καὶ δεξιότατα διολισθαίνουσα ἐν τοῖς σπουδαίοις θέμασι ὑπὲρ τὸν ὕψαλον τῆς σχολαστικότητος!

Ἦν ἡδὴ ἕκτη καὶ ἡμίσεια. Ὡστε μόλις ἡμίσεια ὥρα ὑπελείπετο μέχρι τῆς στιγμῆς τοῦ γεύματος. Καὶ ἠγέρθη μετὰ θλίψεως ἵνα ἀναχωρήσῃ, ὑπομνηστικῶν τοῦτο εἰς τὴν φιλοξενήσασάν με.

— Ὡ! Ἐὰν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος, εἶπεν αὕτη, δύνασθε νὰ παραμείνητε εἰσέτι. Ἐχομεν καιρὸν μέχρι τῆς ἐνάτης. Ἐγὼ θὰ γευματίσω τὴν ἐσπέραν ταύτην ἐν τοῖς δωματίοις μου. Ἀποστρέφομαι αὐτὴν τὴν πομπώδη ἐπίδειξιν τῶν χορευτικῶν ἐσθῆτων, ἣτις λαμβάνει χώραν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου τὴν ὥραν τοῦ γεύματος τὰς ἐσπέρας, καθ' ἃς δίδεται χορὸς εἴτε ἐν τοῖς ἀνακτόροις εἴτε ἀλλαχοῦ. Ἀλλὰ, προσέθηκέν εἶτα μειδιῶσα, ὅπως εἶμαι ἐγώιστικὴ! Ἐλησυόνησα ὅτι καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε νὰ ἐνδυθῆτε.

— Οὐδαμῶς, ἀπήνητσα. Ἐν τοῖς προσκλητηρίοις ὀρίζεται ἐπίσημος ἐνδυμασία (Gala dress). Βεβαίως δὲν ἐννοῶ νὰ γευματίσω ἐν στολῇ. Θὰ ἐνδυθῶ μετὰ τὸ γεῦμα.

— Πῶς; Εἰς αὐτὴν τὴν Νῆσον, ἐν αὐτῷ τῷ στρατιωτικῷ θερμκηπίῳ, ὡς ἀπεκάλεσεν αὐτὴν ὁ Βύρων μας, ἢ μᾶλλον ὁ Βύρων σας, δὲν ὑπάρχει εἰς ἀνὴρ ἄνευ στολῆς; Ἄλλ' ὑμεῖς δόξα τῷ Θεῷ δὲν εἰσθε στρατιωτικὸς. Οὐδὲ ναυτικὸς νομίζω. . . . Ἄ! ἐννοῶ! προσέθηκε μετὰ μικρὸν. Ἐπιβάλλει καὶ τὸ ὑμέτερον ἀξίωμα στολήν. Ἐχει καλῶς. Ὅπωςδὴποτε, ἀφοῦ θέλετε ν' ἀναχωρήσητε, δὲν ἐπιμένω ἵνα σᾶς κατακρατήσω ἐπὶ μακρότερον.

Διεμαρτυρήθη ἐντόνως ἐπὶ τῷ νομικῷ ἐκείνῳ ὄρω, ὅστις διεβεβαίωσα ὅτι οὐδόλως ἐφηρμόζετο ἐν τῇ περιστάσει, καὶ ἔθλιψα μετὰ τινος λύπης τὴν τεινομένην μοι χεῖρα.

— Μὴ λησμονήσητε νὰ ἐπανελάθητε ἐγκαίρως, μοὶ εἶπεν ἡ περικαλλῆς Κυρία, συνοδεύουσά με μέχρι τῆς θύρας. Σᾶς ἀναμένω τὴν ἐνάτην ἀκριβῶς. Οὔτε ἐνωρίτερον οὔτε ἀργότερον.

Ἄμα ἐξεληθὼν, ἔδραμον εἰς τὸ ἀπέναντι ἀνθοπωλεῖον, καὶ διέταξα τὴν ταχεῖαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἀποστολὴν τῆς πολυτιμοτέρας ἀνθοδέσμης. Ἐπανελθὼν δὲ ἔλαβον μέρος ἐν τῷ γενικῷ γεύματι, καὶ ἀπεσύρθη ἐῖτα, ὅπως ἐνδυθῶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ προσκλητηρίου.

Καὶ τὴν ἐνάτην ἀκριβῶς εἰσηρχόμενη εἰς τὰ δώματα τῆς μελλούσης συνοδοῦ μου, καὶ εὔρισκον αὐτὴν ἀναμένουσάν. Ἦν τοσοῦτον

ἐξαισία, τοσοῦτον κατακτητικῇ ὑπὸ τὴν λαμπρὰν περιβολὴν, ἣν ἔφερε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καὶ ἥτις ἀνεδείκνυεν ἐν ὅλῃ τῇ γοητευτικῇ αὐτῆς ἐντελείᾳ τὰς θαυμασίας κυμάνσεις τοῦ πλήρους δροσερᾶς ὠριμότητος σώματος αὐτῆς.

Ἄρα ἰδοῦσα τὴν ἀνθοδέσμη, ἐμειδίασεν ἠδέως καὶ φιλοφρόνως.

— Εὐχαριστῶ! μοὶ εἶπε, λαμβάνουσα αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν μου, καὶ θαυμάζουσα τὰ ἀποτελοῦντα ταύτην ἄνθη. Τὴν αὐτὴν ἔμπνευσιν ἔχομεν ἀμφοτέρω, προσέθηκε, μεταβαίνουσα πρὸς τινὰ μικρὰν τράπεζαν, καὶ ἐκείθεν λαμβάνουσα ἐν κομψότατον ἀνθοδεσμίδιον ἐξ ἴων καὶ ρόδων. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ ὑμετέρα ἔμπνευσις ἔλαβε μεγίστην, καὶ πολυτελῶν διαστάσεων ἐτέλεσιν.

Καὶ προσπελάσασά με ἔταξε τὸ ἀνθοδεσμίδιον ἐν τῇ κομμιδοδόχῃ μου, ἐν ᾗ ἐγὼ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑφιστάμην ἡδυτέραν μὲθην ἐκ τῆς εὐώδους χλιαρότητος τῆς πνοῆς τῆς, ἢ ἐκ τοῦ δροσεροῦ ἀρώματος τῶν ἀνθῶν.

— Ἦδη, ἄγωμεν εἶπε, λαμβάνουσα τὸν βραχιόνά μου.

Εἰσήλθομεν ἐν τινὶ τῶν παρὰ τὴν πύλην τοῦ ξενοδοχείου ἀναμενόντων ὀχημάτων, καὶ διηυθύνθημεν πρὸς τὴν ἀποβάθραν τοῦ λιμένα. Ἐκεῖ τὸ θέαμα ἦν ἀληθῶς ἐπιβάλλον καὶ μεγαλοπρεπές. Ἐν τῷ μέσῳ τὸ πλοῖον, ἐν ᾗ ἐδίδετο ὁ χορὸς, ἐπυρπολεῖτο ἐκ τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, καὶ ποικίλων ἄλλων λάμπσεων. Τὰ κύματα ἐξωγκοῦντο καταπληκτικῶς, καὶ τὰ φῶτα αὐτῶν σελαγίζοντα ὑπὸ τὴν πλημμυροῦσαν τὸν λιμένα αἴγλην, ἐσχημάτιζον εἰδός τι δονουμένης φωτεινῆς ἀποτόμου σκηνογραφίας. Ὁ ἀφρὸς τοῦ εἰς τὸ στόμιον τοῦ ὄρμου καὶ κατὰ τῶν ἔναντι σκοπέλων θραυομένου οἴδματος, περιέστεφεν ὡς εὐρὺ χιονῶδες πλάσιον τὴν κελαινὴν πολυτάραχον λεκάνην. Καὶ ἐν τῇ ἀποβάθρᾳ πληθὺς προσώπων ἀμφοτέρων τῶν φύλων, περιβεβλημένων πολυτελεῖς διφθέρας ἢ μακροῦς μανδύας, καὶ ἐν ἐντελεῖ τάξει ἐπιβαίνοντων τῶν ἀναμενουσῶν ἀτμακάτων, ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὸ πανηγυρίζον πλοῖον, προσέδιδε δραματικωτάτην χροιάν εἰς τὴν ρωμαντικὴν εἰκόνα.

Ἡ ἀτμάκατος, ἥς ἐπέβημεν, ἤρξατο κινουμένη. Ἐν ἀρχῇ ὀμαλῶς, εἶτα βαθμηδὸν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ταρασσομένη, καὶ τέλος ὑφισταμένη σφοδρᾶς πρὸς διαφόρους διευθύνσεις ἐκσφενδονίσεις. Ἀνήκουσα εἰς τὸ πολεμικὸν ναυτικόν, διωκεῖτο ὑφ' ἐνὸς ἀνθυποπλοιοάρχου καὶ ἐχειρίζετο ὑπὸ ἀνδρῶν ἀνηκόντων ἐπίσης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος. Ἀλλὰ τὸ πολεμικὸν τοῦτο πλήρωμα δὲν ἤρκει

βεβαίως ὅπως μόνον καταβάλλη τὰ ἐμμανῶς προσβάλλοντα τὴν ἀτμήρη λέμβον στοιχειᾶ. Ὅπως παρακωλύεται ἡ τοῦ ὕδατος εἰσβολή, αὕτη περιεφράσσετο πανταχόθεν, καὶ ἀπεκλείετο οὕτω παντελῶς ἐξ αὐτῆς ἢ τὸν λιμένα κατακλύζουσα αἴγλη. Ἐρυθροῦς τις φανός, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς κορυφῆς προσηλωμένος, διέχεεν ἤρεμον φανταστικὴν λάμπιν ἐπὶ τῆς ὅλης σκηνῆς. Καὶ ὁ ἄνεμος ἐμαίνετο ἐξω, καὶ ἡ βροχὴ ἔτυπτε σφοδρῶς τὰ τειχίζοντα τὰς πλευρὰς τῆς ἀκάτου ἰσχυρὰ παραπετάσματα, καὶ τὸ κύμα μηκόμενον κατασυνετρίβετο ἐπὶ τῶν πλευρῶν τούτων, ἐν ᾧ οἱ ταραχώδεις ἀφροὶ του κατώρθου νὰ δεισιδύωσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐντὸς τῆς ἐρμητικῶς κεκλεισμένης κιβωτοῦ ἐκείνης, καὶ νὰ περιβρέχωσι τοὺς ἐν αὐτῇ. Βλέπων τις τὸ λαμπρῶς ἡμφιεσμένον ἐκεῖνο πλῆθος, συνησπυρωμένον ἐκεῖ, ἐν τῷ ἀμφιβόλῳ σκιάφωτι, εἰς διαφόρους θέσεις καὶ στάσεις, ἀνασκιροῦν εἰς ἐκάστην εἰσβολὴν τοῦ κύματος, ἐν ᾧ τὰ μὲν θήλεα μέλη αὐτοῦ μετὰ δέους καὶ ριγηλοῦ τινος κινήματος, περιετυλίσσοντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐν ταῖς διφθέραις, ἀνήσυχτα περιπολοῦντα βλέμματα, τὰ δὲ ἄρρενα, ἐπειρῶντο παντὶ μέσῳ, διὰ θορυβωδῶν γελώτων, καὶ σκωπτικῶν ἐκφράσεων, ν' ἀναρριπίσωσι τὸ βαθμηδὸν ἐκλείπον θάρρος τῶν πρώτων, καὶ νὰ ἐμπνεύσωσιν ἀφοβίαν, ἐνόμιζεν ὅτι εὕρισκετο ἐν ἀπωτάτῳ τινὶ ἀγνώστῳ τοῦ Ὁκεανοῦ σημείῳ, ἐν μέσῳ παραδόξων ναυαγῶν, ὧν τὸ μὲν ἐν ἡμισυ μέρος ἐνετρύφα ἐν τῷ κινδύνῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐβυθίζετο ἐν ἀπελπιστικῇ ἀγωνίᾳ. Ἀληθῶς ἀλγεινότατον ἦν τὸ αἶσθημα, ὅπερ τὴν στιγμὴν ἐκείνην συνέσφιγγε τὴν καρδίαν τῶν ἐν τῇ ἀκάτῳ εὕρισκομένων κομψῶν τρυφερῶν ὄντων, ἅτινα, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, δὲν ἐταράσσοντο τοσοῦτον ἐκ τῆς ἰδέας τῆς ἐκ τοιούτων περιστάσεων ἐνδεχομένης προσβολῆς τῆς υγιείας των, ὅσον ἐκ τοῦ φόβου μὴ δὲν ἐμποιήσωσιν ἐν τῷ χορῷ καλὴν ἐντύπωσιν, ἐμφανιζόμενα ἐν αὐτῷ μὲ κατεστραμμένας ἐκ τοῦ κύματος ἐσθῆτας. Ὅπως δὲ ποτε, οὐδεμίᾳ θεραπείᾳ τοῦ κακοῦ ὑπῆρχε, καὶ ὀφείλομεν πάντες νὰ ὑπομένωμεν μέχρι τοῦ τέρματος τοῦ δραματικοῦ ἐκείνου πλοῦς, ὅστις ἐν τούτοις ἐφαινετο ἀπέραντος, καθότι τὸ μὲν πλοῖον, πρὸς ὃ διηυθυνόμεθα, εὕρισκετο εἰς ἀρκετὴν ἀπὸ τῆς ἀποβάθρας ἀπόστασιν, ἢ δὲ πορεία ἡμῶν μετὰ μεγίστων προφυλάξεων ἐκτελουμένη, ἐτύγχανε βραδυτάτη.

Καθ' ὅσον προεχωροῦμεν, ἡ τρικυμία καθίστατο σφοδροτέρα καὶ ὁ ἄνεμος βιαιότερος. Ἡ βροχὴ καὶ τὸ κύμα εἰσῆρχοντο ἤδη ἀφθονώτερον ἐν τῇ ἀκάτῳ. Οἱ ἄνδρες ἀναρριχηθέντες ἐπὶ δύο μακρῶν σιδῆρῶν ράβδων, διηκουσῶν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ

ἔτερον, ἐκαθήμεθα ἐπ' αὐτῶν, ἤκιστα μὲν ἀναπαυτικῶς, ἐντελῶς ὅμως ἀκινδύνως. Ἄλλ' αἱ τρυφεραὶ ἡμῶν συνοδοί, αἵτινες ἀδαεῖς ἀκροβατικῶν γνώσεων οὐσαι, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπωφεληθῶσι τῶν τοιούτων *sans-douleur*, καὶ ἐξηκολούθουν διαμένουσαι ἐπὶ τῶν παρὰ τὰς πλευρὰς τῆς λέμβου ἐδωλίων, ἠναγκάζοντο νὰ ὑφίστανται, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης προστασίας, πάσας τὰς ταλαιπωρίας τῆς ἀνωμάλου ἐκείνης περιστάσεως. Αἶφνης ἰδέα τις ἐξέλαμψεν ἐν τῷ πνεύματί μου. Ἐξησφαλισμένος ὢν ἐν τῇ προνομιοῦχῳ θέσει, ἦν μετὰ τῶν ἄλλων ἀνδρῶν κατεῖχον ἀπὸ τοῦ κύματος, εἶδον ὅτι ὁ μανδύας μου ἠδύνατο νὰ διατεθῇ χρησίμως. Καὶ ἀποδυθεὶς τὸ εὐρὺ καὶ μακρὸν τοῦτο ἔνδυμα περιέβαλον δι' αὐτοῦ τὴν σύντροφόν μου, ἥτις μετ' ἀσθενῆ ἀντίστασιν, ἀπεδέχθη εὐγνωμόνως τὴν τοιαύτην ἀρωγὴν. Οὕτω ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ ἠδύνατο νὰ εἰσδύῃ πανταχόθεν, αὕτη ἦν ἐξησφαλισμένη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἡ ἰδέα αὕτη ἔσχε τοὺς πάντας μιμητάς. Καὶ ἅπαντες προθύμως ἀπεχωρίσθησαν τῶν μανδυῶν καὶ ἐπενδυτῶν των, καὶ ἐφρούρησαν δι' αὐτῶν τὰς πολυτελεῖς ἐσθῆτας καὶ τὰ πολυτιμότερα σώματα τῶν καταβεβλημένων ἀβρῶν ὑπάρξεων. Ἡ σκηνὴ τότε ἔλαβε φανταστικώτερον καὶ μελοδραματικώτερον χαρακτῆρα. Πανταχόθεν ἐξήστραπον ξίφη, καὶ ἠκτινοβόλουν παράσημα, καὶ ἐσελάγιζον ἀργυρόχρυσά ποικίλματα. Αἱ διάφοροι ποικίλαι στολαί, ἀπαλλαχθεῖσαι τῶν ἐξωτερικῶν περιβλημάτων, ἔστιλβον ζωηρῶς ὑπὸ τὴν μυστηριώδη ἐρυθρὰν ἀνταύγειαν τοῦ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἐξηρτημένου φανοῦ. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐνόμιζον ὅτι θ' ἀναπεμφθῆ ὑπὸ ἐκάστου τῶν χρυσοποικίλων ἐκείνων ἀνδρῶν, τὸ πλήρες αἰσθηματικῆς ὑπερηφανίας μέλος τοῦ Ροσσίνου:

D'Almaviva son io! Non son Lindoro! . . .

Τέλος ἀφίχθημεν παρὰ τὸ πλοῖον. Στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἠκούσθη ἀναδιδόμενος πανταχόθεν, καὶ ὅλοι ἐν τάξει καὶ ἀναπαύσει, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης δυσχερείας, ἀνήλθομεν ἐπ' αὐτοῦ διὰ τῆς ἐπὶ τῇ περιστάσει εἰδικῶς κατασκευασθῆσης εὐρείας ἀναβάθρας, στερρῶς ἀνθιστάμενης κατὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων τοῦ κύματος ἐφόδων. Ἐπὶ τοῦ λαμπρῶς φωταγωγημένου καὶ μεγαλοπρεπῶς κεκοσμημένου καταστρώματος, ἐν ᾧ ὑπεδεξιούμεθα φιλοφρονέστατα ὑπὸ τῶν ἀξιώματικῶν τοῦ πληρώματος, πᾶσαι αἱ ταλαιπωρίαι τοῦ ταραχώδους πλοῦς ἐλησμονήθησαν. Πανταχοῦ ἤχει ὁ ἠδὺς γέλως, καὶ ἔδιδεν εὐάρεστον ζωηρότητα ὁ εὐθυμος διάλογος. Οἱ πρὸ ἡμῶν ἀφίχθέντες, ἀφηγοῦντο μετὰ θορυβώδους φαιδρότητος τὰ συμβάντα αὐτῶν, καὶ ἀπήτουν τὴν ἐκ-

θεσιν τῶν ἡμετέρων, ποιούμενοι παραβολὰς καὶ συγκρίσεις, καὶ σταθμίζοντες τὴν ρωμαντικότητα τῶν διαφορῶν ἐπεισοδίων, καὶ ἐξαιρούντες τὸ μέγεθος τῶν ἰδιαιτέρων κινδύνων. Τὸ ἀγωνιωῦδες ἐκείνο παρελθὸν καθίστα ἀπολαυστικώτερον τὸ παρὸν καὶ εὐελπιστικώτερον τὸ μέλλον τῆς μυθιστορικῆς ἐκείνης νυκτός.

Περὶ τὴν δεκάτην ἅπαντες οἱ προσκεκλημένοι εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Καὶ ὠργανίζετο ἤδη ὁ πρῶτος τετράχορος. Ἡ συντροφός μου ἐξ ἀρχῆς μοὶ ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν χορόν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐνδοῦσα εἰς τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις μου μοὶ ὑπεσχέθη τὸν τρίτον στρόβιλον καὶ μίαν συνεδρίαν (Sittius) κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πέμπτου τετραχοροῦ. Ὁ τοιοῦτος ὄρος, ὅστις θὰ ἤχῃ βεβαίως πικρὰ δόξω εἰς τὰ ὦτα τῶν ἀγνοούντων τὰς Βρετανικὰς ἔξεις, ἐκφράζει ἰδιαιτέραν τινὰ ἀναπαυτικὴν ἀπόλαυσιν, ἣν οἱ τοσοῦτον περὶ τῆς ἀνέσεως μεριμνῶντες Ἕλληες, εἰσήγαγον ὡς γαλήνιον διασκεδαστικὸν στοιχεῖον τῶν χορευτικῶν ἐσπερίδων. Ἐν ᾧ ἄλλοι παραδίδονται ἠδυπαθῶς εἰς τὰς ἀρμονικὰς τοῦ χοροῦ κυμάνσεις, ζεύγη τινὰ ἀποσύρονται εἰς τινὰ ἥρεμον γωνίαν, καὶ ἐν αὐτῇ καθήμενοι εὐρίσκουσιν ἠδυτέραν τρυφήν ἐν τῇ ἀναπαύσει καὶ τῇ συνδιὰ λέξει, ἐν ᾧ ἡ ἀρμονία τῆς μουσικῆς ἀφικνεῖται μέχρις αὐτῶν, γλυκυτέρα ἐκ τῆς ἀποστάσεως, καὶ ἡ θέα τῶν συστρεφομένων ὑπὸ τὰ μέλη αὐτῆς, λαμβάνει ἐκ τῆς συγχύσεως τῶν τοσοῦτων λαμπρῶν ἐσθήτων, τῶν τοσοῦτων φαιδρῶν φυσιογνωμιῶν, τῶν τοσοῦτων ποικίλων χρωμάτων, ζωηρὸν φανταστικὸν τύπον.

Ἡ ὀρχήστρα ἤρξατο ἤδη ἐκτελοῦσα προανάκρουσμά τι, ὅτε ἡ συντροφός μου, ἥτις μὲ εἶχεν ἐγκαταλίπη πρὸς στιγμὴν, ἐπανῆλθεν ἐσπευμένως καὶ ἔλαβε βιαίως τὸν βραχιόνά μου :

— Μὴ ὑπεσχέθητε εἰς τινὰ τὸν προσεχῆ τετράχορον ; ἠρώτησεν

Εἰς τὴν ἀποφατικὴν ἀπάντησίν μου ἔλαβεν ἔκφρασιν εὐαρεσκείας.

— Ἐχει καλῶς ! εἶπε. Θὰ χορεύσωμεν ὁμοῦ. Θὰ ἐκπλήττεσθε διὰ τὴν τοιαύτην αἰφνηθίαν μεταβολὴν μου. Ἄλλ' ὁ Μαρκήσιος Λόρν ἐπέμενε νὰ χορεύσῃ μετ' ἐμοῦ, ἢ τοῦλάχιστον ἀπέναντι. Ἦναγκάσθην νὰ δεχθῶ τὸ τελευταῖον, καὶ ἦλθον νὰ σᾶς παραλάβω. Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ δυσαρεστηθῆτε, διότι ἐσφετερίσθην τὸ δικαίωμά σας ὀρίσασα ἐγὼ τὸ ἀπέναντι ζευγος. Ἄγωμεν ! Θὰ λάβωμεν μέρος ἐν τῷ ἐπισήμῳ τετραγῶνῳ.

Καὶ πράγματι μὲ ὠδήγησε πρὸς τὸν μᾶλλον ἔγκριτον χορευτικὸν κύκλον, ἐν ᾧ διεκρίνοντο ὁ Δουξ τοῦ Ἐδιμβούργου, ἡ Δούκισσα, ἡ

Πριγκήπισσα Λουΐζα, ὁ Πρίγκηψ Βάττεμπεργ, ὁ Διοικητής, ὁ Ἄρχιστράτηγος Ναπιάρ, ὁ Ἄρχιδικαστής, ὁ πλοίαρχος τῆς Ναυαρχίδος καὶ ἄλλοι.

Ἐτάχθημεν καὶ ἡμεῖς ἐν αὐτῷ καὶ ὁ χορὸς ἤρξατο.

Κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ, ἡ σύντροφός μου, ὁσάκις, ἀναλόγως τῶν ἐρρυθμῶν κινήσεων, συνηντάτο πρὸς τι τῶν ἀποτελούντων τὸ τετράγωνον ἐπισήμων προσώπων, ἀντήλλασσε μετ' αὐτῶν φιλόφρονας προσγορεύσεις. Ἐγνώριζεν ἐν τῷ κύκλῳ ἐκείνῳ τοὺς πάντας, καὶ ἐγνώριζετο ὑπὸ πάντων. Ἡ περίστασις αὕτη ὤθησε τὴν ἔκπληξίν μου εἰς τὸ ἔπακρον. Τίς ἦν λοιπὸν ἡ μυστηριώδης ἐκείνη γυνή, ἡ τοσαύτας ὑψηλὰς σχέσεις ἔχουσα, μεθ' ἧς τοσοῦτον κατέστην οικεῖος, καὶ ἧς ἐν τούτοις ἠγνόουν ἔτι καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα; Οὐδέποτε ἄλλοτε εὐρέθην εἰς τοσοῦτον παράδοξον θέσιν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ περιέργειά μου ὑπερεξηκόντιζε κατὰ τὴν σφοδρότητα καὶ τὴν ἀνυπομονησίαν τὴν τοῦ Σκώτου Συνταγματάρχου. Καὶ μόνη ἡ στοιχειώδης ἐθιμοτυπία, καὶ ὁ φόβος τοῦ γελίου, μὲ παρεκώλυον νὰ στραφῶ ἀποτόμως πρὸς τὴν περικαλλῆ ἄγνωστον, καὶ ἐν μέσῳ ἐνὸς χορευτικοῦ σχήματος νὰ ἐρωτήσω μελοδραματικῶς.

— Ἐπὶ τέλους τίς εἴσθε, κυρία μου;

Μετὰ τὴν λήξιν τοῦ τετραχοῦρου, αὕτη μοὶ ἐζήτησε συγγνώμην, καὶ ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Μαρκησίου, μεθ' οὗ ἤρξατο ζωηροτάτην συνδιάλεξιν.

Κατῆλθον τότε εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ πλοίου, ἐν ἧ, παρά τινας τραπέζας, διάφορα πρόσωπα ἐνησχολοῦντο παίζοντα *Οὐόστ*, ἐν θρησκευτικῇ σιγῇ, διακοπτομένη ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὑπὸ τοῦ ἰδιαζόντος πανηγυρικοῦ κρότου τῶν ἐκπωματιζομένων φιαλῶν τοῦ καμπανίτου καὶ φιαλιδίων *σόδας*, ἀποτελούσης, ἐν συμμίξει μετὰ βράνδου, τὸ προσφιλέστερον Ἀγγλικὸν ποτόν.

Παρὰ τὸ κυλικεῖον εὗρον τὸν Βαρῶνον Σ. ἐν μακαρίᾳ γαλήνῃ καταβροχθίζοντα ἀλλεπάλληλα Σανδθίχεια χοιρομηρίου, καὶ διαβρέχοντα ταῦτα διὰ συνεχῶν σπονδῶν βράνδου-καὶ-σόδας.

— Θέλετε νὰ λάβητε μέρος; μὲ ἠρώτησε προστατευτικῶς, προτείνων μοι μεγάλην παροψίδα πλήρη τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐρρωμένως προσβαλλομένων λιχνευμάτων. Θ' ἀναγκασθῶμεν ν' ἀναμείνωμεν δλόκληρον δίωρον διὰ τὸ δεῖπνον. Καὶ ἀπαιτεῖται ἐν τῷ μεταξύ μικρὰ ἐπίσχυσις. Ἄλθθεια, προσέθηκεν εἶτα ἐκμυστηρευτικῶς, πρὸ ὀλίγου ἐπε-

θεώρησα τὰ πάντα. Τοὺς ἰνδιάνους, τὰ ὄστρεα τὸν μέλανα ζῦθον!... θαυμάσιον! . . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤχει τὸ προανάκρουσμα τοῦ τρίτου στροβίλου καὶ ἔσπευσα πρὸς τὸ κατὰστροφωμα, ἔνθα ἐν τῇ ὀρισθείσῃ θέσει εὗρον τὴν σύντροφόν μου ἀναμείνουσαν.

Μετέβημεν πρὸς τὸ πεδίον τοῦ χοροῦ, καὶ ἠτοιμαζόμεθα νὰ ριφθῶμεν μεταξὺ τῶν λοιπῶν ὀρχουμένων, ὅτε ἐκείνη ἀνεσκίρτησε βιαίως, ἀφήκεν ἐπιφώνησιν χαρᾶς ἅμα καὶ ἐκπλήξεως, καὶ διαφυγοῦσα ἀποτόμως τοῦ βραχιόνός μου, ἔσπευσε πρὸς ἕτερόν τι πρόσωπον, ὅπερ τὸ πρῶτον ἤδη ἔβλεπον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καὶ ὅπερ διηυθύνετο ἐπίσης μετὰ τῆς αὐτῆς σπουδῆς πρὸς αὐτήν.

Ἐκ τῆς στολῆς του κατεδείκνυτο ὅτι τὸ ἄτομον ἐκεῖνο ἦν ὑποπλοίαρχος τοῦ Β. Ναυτικοῦ. Λαμπρός, ὀροσερός, εὐσταλέστατος νέος, ἔχων ἠρακλείους διαστάσεις, ἐξωτερικὸν ἄμωμον, καὶ συμπαθεστάτην ἔκφρασιν.

— Σὺ ἐδώ; ἀνεφώνησεν ἐκείνη, πλήρης ἰσχυρᾶς ἀγαλλιᾶσεως, λαμβάνουσα ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας τοῦ ὑποπλοιάρχου, καὶ σείουσα αὐτὸν μετ' εὐφροσύνου ζωηρότητος. Πότε ἦλθες;

— Μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας ἀπήντησεν οὗτος. "Ἐλαβον διαταγὴν νὰ ἔλθω ἔσπευσμένως μὲ τὴν τορπιλλοφόρον μου. "Ἄμα ἀφίχθεις ἔσπευσα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Μοι εἶπον ὅτι εἶσθε ἐδώ. Εὗρον ἐν προσκλητήριον δι' ἐμέ ἐν τῷ «Πολυφήμῳ». Ἐνεδύθη καὶ, ἰδοῦ, ἦλθον.

Ἡ κυρία ἐξηκολούθει θλίβουσα τὰς χεῖρας τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ παρατηροῦσα αὐτὸν μετ' ἐκφράσεως πλήρους ἀρρήτου συμπαθείας.

— Πόσον χρόνον ἔχομεν νὰ ἰδωθῶμεν, ἔλεγε τρυφερῶς, ἔχω τόσα νὰ σοὶ εἶπω. Ἄγωμεν πρὸς τὸν θαλαμίσκον ἐκεῖνον.

Καὶ στρεφομένη πρὸς με :

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε, ἠρώτησε μετὰ τυπικῆς φιλοφροσύνης, καὶ τυπικωτέρου μειδιάματος.

Καὶ πρὶν ἢ ἀναμείνη τὴν ἀπάντησίν μου, ἀπῆλθε μετὰ τοῦ ὑποπλοιάρχου.

Ἡσθάνθη μέγα κενὸν περὶ ἐμέ. Παράδοξον! Μόλις ἀπὸ τινων ὠρῶν ἐγνώριζον ἐκ τοῦ σύγγενος τὴν γυναῖκα ἐκείνην, καὶ ἐν τούτοις ἠαῖφνηδία ἔκλειψίς της, καὶ ὁ τρόπος, καθ' ὃν αὕτη ἔλαβε χώραν, μ' ἐνέβαλον εἰς καταβλητικωτάτην ἀνίαν. Καὶ ἠνθούον τὸ ἀλλόκοτον τῆς συναίσθησεως ταύτης. Τί δικαίωμα ἐκτησάμην ἐπὶ τοῦ προσώπου τούτου, ὥστε ν' ἀπαιτῶ τὸ μονοπώλιον τῆς συναναστροφῆς της, καὶ τὴν

ἀποκλειστικότητα τῶν ἀπολαύσεων τῶν ἐπαγωγῶν τρόπων καὶ τῶν γοητευτικῶν λόγων τῆς; Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν ἤμην λίαν ἐξωκειωμένος εἰς τοιαῦτα ψυχολογικὰ Ρωσικὰ λουτρά, οἷον τὸ ὑπὸ τῆς κατακτητικῆς ἀγνώστου ἐπιβλήθην μοι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Ἡ ἐπίμονος παγερότης τῶν μετ' αὐτῆς προτέρων ἐν τῷ ξενοδοχείῳ σχέσεων ἡμῶν, ἐπακολοθηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐνθερμοτάτης οικειότητος, ὡς μοι ἐπέδειξεν ἐν τοῖς δώμασί τῆς, καὶ ἦν ἐξηκολούθησεν ἐπιδαφιλεύουσα μοι μέχρι ἐσχάτων, καὶ τοσοῦτον ἀποτόμως καταλήξασα εἰς τὴν αἰφνηδῖαν ψυχρολουσίαν, ἣν ἀπετέλεσεν ἡ ἄνω περιγραφεῖσα σκηνή, θὰ ἠδύναντο νὰ διασειῶσι καὶ τὸ ἀτεγκτότερον τῶν νευρικῶν συστημάτων.

Ὅπωςδήποτε εἶχον μίαν ζωηρὰν ἐλπίδα. Μετ' ὀλίγον θὰ ἐπήρχετο ἡ ὥρα τῆς ἐπαγγελθείσης μοι *συνεδρίας*. Κατ' αὐτὴν θὰ ἠδύναμην νὰ διευκρινίσω ἐν ἀνέσει πάντα τ' ἀμφίβολα καὶ ἀνεξήγητα σημεῖα τῆς ἐσπέρας ἐκείνης.

Ἀναμένων τὴν πολυτίμον ἐκείνην στιγμὴν, κατῆλθον καὶ αὖθις ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ πλοίου. Ἡ ἀτμόσφαιρα κατέστη πυκνότερα ἐκ τοῦ συνεχοῦς καπνίσματος, οἱ παρὰ τὰς τραπέζας τοῦ παιγνίου τεταγμένοι ἦσαν πολυαριθμότεροι, ὁ πάταγος τῶν ἐκπωματιζομένων φιαλῶν διεκρίνετο ζωηρότερον καὶ συχνότερον, καὶ ὁ Βαρῶνος Σ. ἐξηκολούθει τῆρῶν μετ' εὐσταθείας Σπαρτιατικωτάτης, τὴν παρὰ τὸ κυλικεῖον φυλακὴν, καὶ ἐκτελῶν μεθ' ὀρμῆς Γαλατικῆς τὰς κατὰ τῶν λιχνεμάτων ἐφόδους.

*Ἐπαιξά μίαν μερίδα Οὐίστ μετὰ τοῦ κυβερνήτου τῆς Γερμανικῆς κανονιοφόρου καὶ δύο ἐτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ Ναυτικοῦ, καὶ, μόλις μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ἀνῆλθον εἰς τὸ κατάστρωμα, εἶδον τὴν ὑπὸ τὴν ὀρχήστραν πινακίδα σημειοῦσαν τὸν πέμπτον τετράχορον. Ἐδραμον πρὸς τὴν θέσιν, ἣν ἐκ τῶν προτέρων ὠρίσαμεν πρὸς συνάντησιν, καὶ ἀνέμενον. Ἄλλ' ἡ προσδοκία μου αὕτη ἐγένετο ἐπὶ ματαίῳ. Ὁ χορὸς ἤρξατο, καὶ τὸ ἀνυπομόμως ἀναμενόμενον πρόσωπον δὲν ἀνεφαίνετο. Ἡσθάνθην τότε σφοδρῶς τοὺς νυγμοὺς τῆς ὑπερηφανίας, τοῦ εὐρώστου τούτου συναισθήματος, ὅπερ ἐξεγειρόμενον καταβάλλει πάντα τ' ἄλλ.κ. Καὶ ἐποίησάμην νέαν κάθοδον, ἀποφασιστικὴν ταύτην, εἰς τὴν αἰθούσαν, καὶ ταχθεὶς ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἀθανάτου Βαρῶνου, διωργάωσα μετ' αὐτοῦ ἀκμαίαν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ἄρτι καταρξαμένου δειπνοῦ.

Ἐνησχολούμην εἰς τὴν ἀπολαυστικὴν ρόφησιν ἀδροτάτου ὕστρεου, εὐμενῶς προσενεχθέντος μοι ὑπὸ τοῦ εἰδημονεστάτου περὶ τὰς τοιαύ-

τας ἐκλογὰς Δανοῦ ἀριστοκράτου, ὅτε ἠσθάνθην ἐλαφρόν τι πλῆγμα ἐπὶ τοῦ ὤμου.

Ἐστράφην, καὶ μετ' ἐκπλήξεως εἶδον ὄπισθὲν μου ἰσταμένην, καὶ γαληνίως μειδιῶσαν τὴν παράδοξον κυρίαν.

— Ὅποιος ἐγωῖσμός! εἶπε μετὰ λεπτοῦ δηκτικοῦ τόνου. Συνειθίζετε λοιπὸν νὰ δειπνήτε μόνος! . . .

— Ἄλλ' ἐνόμιζον, ἀπήντησα ἐγειρόμενος, ὅτι ὁ ὑμέτερος ὑποπλοίαρχος

— Ὁ ἡμέτερος ὑποπλοίαρχος σὰς ὁμοιάζει, διέκοψεν αὕτη γελῶσα. Δὲν ἐννοεῖ νὰ συνοδεύῃ Κυρίας εἰς τὸ δεῖπνον.

Λησμονήσας τὸ παρελθόν, ἐτέθην εἰς τὰς διαταγὰς τῆς.

— Δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε, ἀπήντησεν αὕτη. Δὲν ἔχω ὄρεξιν. Δότε μοι ἐν τούτοις ἐν κύπελον καμπανίτου καὶ ἐν δίπυρον.

Ἐσπευσα νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐπιθυμίαν τῆς.

— Ἦδη ἄγωμεν, εἶπεν, ἀφοῦ ἐκένωσε τὸ προσενεχθὲν κύπελον! Ἡ θύελλα καθίσταται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σφοδρότερα. Τὸ πλοῖον ἀρχίζει νὰ κινήται ἀρκετὰ ἐνοχλητικῶς. Φαντασθῆτε, ἡ Συνταγματάρχης Μαλλοῦ, καὶ τινες ἄλλαι κυρίαι προσεβλήθησαν ὑπὸ ναυτίας!..

Ἐσπευσα ν' ἀποχαιρετήσω τὸν καλὸν Βαρῶνον, ὅστις κατὰ τὸ διάστημα τῆς συνδιαλέξεως ἐκείνης κατεγίνετο σοβαρῶς εἰς τὴν κανονικὴν ἀνατομίαν παχυτάτου τινος Ἰνδιάνου, καὶ ἀνῆλθον μετὰ τῆς συντρόφου μου εἰς τὸ κατάστρωμα.

— Μυρίας συγγνώμας, μοὶ εἶπε τότε αὕτη, ἀπορρίπτουσα τὸ πρότερον εὐθυμον ἦθος τῆς, καὶ ἀναλαμβάνουσα ἐπιβλητικὴν ἔκφρασιν ἀξιοπρεπειᾶς. Θὰ ἐσχηματίσατε οὐχὶ λίαν κολακευτικὴν ἰδέαν περὶ τῆς φιλοφροσύνης μου, καὶ περὶ τῆς εἰς τὸν λόγον μου ἐμμονῆς. Ἄλλὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην εὐρέθην ὑπὸ περιστάσεις ὅλως ἐκτάκτους. Ὁ ὑποπλοίαρχος ἐκεῖνος, ὁ ὑποπλοίαρχός μου, ὡς πολὺ ὀρθῶς τὸν ἀπεκαλέσατε, εἶναι

Τὴν στιγμήν ἐκείνην διήλθομεν πρὸ τῆς συζύγου τοῦ Διοικητοῦ, καὶ ἡ περικαλλῆς σύντροφός μου διέκοψε τὸν λόγον, ὅπως ἀνταλλάξῃ μετ' αὐτῆς ἐγκάρδιον ἀποχαιρετισμόν.

Καὶ δὲν ἐφρόντισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πρότερον διάλογον.

Εὐρισκόμεθα ἤδη παρὰ τὴν κλίμακα τοῦ πλοίου, ἐν ἧ ἀρκετοὶ προσκεκλημένοι, ἔτοιμοι πρὸς ἀναχώρησιν, συνωστίζοντο. Ἡ ἀτμάκατος ἀνέμενε κάτωθι. Ἐλθούσης τῆς ἡμετέρας σειρᾶς κατήλθομεν ἀσφαλῶς.

Τὸ πρῶτον πρόσωπον, ὅπερ προσείλκυσε τὸ βλέμμα μου ἐν τῇ λέμβῳ ἐκείνῃ, ἦν ὁ ὑποπλοίαρχος. Ἄμα διακρίνας ἡμᾶς οὗτος, ἦλθε πρὸς τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐκάθημεθα, καὶ ἔλαβε θέσιν παρὰ τὴν σύντροφόν μου. Καὶ καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τοῦ παραχώδους διάπλου, ὅστις ἀπετέλει ἀκριβῆ ἐπανάληψιν τῆς ἤδη περιγραφείσης μυθιστορικῆς ἐκδρομῆς πρὸς τὸ πλοῖον, διελέγοντο οἰκείως πρὸς ἀλλήλους, καὶ μόνον πρὸς ἀλλήλους.

Ὅταν εὐρέθημεν ἐπὶ τέλους ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας, προσεκάλεσα ἐν τῶν ἐκεῖ ἀναμενόντων ὀχημάτων, καὶ ἔταξα τοῦτο εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Κυρίας. Αὕτη μὲ νῦχαρίστησε, καὶ ἐρεισθεῖσα ἐπὶ τῆς προταθείσης χειρὸς μου, ἀνῆλθε καὶ ἔλαβε θέσιν ἐν αὐτῇ.

Ἦδη ἡ σειρά σας! μοὶ εἶπε μετ' εὐμενεστάτης οἰκειότητος δεικνύουσα μοι τὴν παρ' αὐτῇ θέσιν.

— Εὐχαριστῶ! Ἄλλὰ νομίζω ὅτι εἶναι ἡ σειρά τοῦ κυρίου ὑποπλοίαρχου, ἀπήντησα ὑποκλινόμενος πρὸς αὐτόν, ἀναμένοντα παρὰ τὴν θυρίδα τοῦ ὀχήματος.

Ἐκεῖνος ἀπένευσε μετὰ κατακτητικῆς φιλοφροσύνης.

— Δίαν εὐγνώμων, εἶπε. Ἄλλ' ὀφείλω νὰ μεταβῶ ἐν τῷ «Πολυφήμῳ». Θὰ διέλθω ἐν αὐτῷ τὴν νύκτα.

— Ἄ! ἀνέκραξε μετὰ ζωηρᾶς φαιδρότητος ἡ Κυρία. Σεῖς βλέπω ἀνταλλάσσετε φιλοφροσύνας, καίτοι δὲν γνωρίζεσθε. Λαμπρὸν μάθημα διὰ τὴν ἀσύγνωστον ἀμέλειάν μου. Ὅπως δὴποτε πρέπει νὰ ἐξιλειωθῶ, ἔστω καὶ τοσοῦτον ἀργά.

Καὶ ἀφοῦ μὲ συνέστησεν εἰς τὸν ἀξιωματικόν, δεικνύουσα εἶτα αὐτὸν πρὸς με :

— Ὁ ὑποπλοίαρχος Σίρ Γεράλδος Ρ... εἶπεν, Ὁ υἱός μου

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, κατὰ τὸ πρόγευμα, ἡ ὑπ' ἐμοῦ γενομένη ἀφήγησις τοῦ μνησθέντος ἐπεισοδίου, ἔπιπτεν ὡς κεραυνὸς ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ ἡμῶν κύκλῳ.

Ἡ Κυρία ἀπῆν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα καταπεπονημένη ἐκ τῆς ἀγρυπνίας τῆς νυκτός.

Ὁ Συνταγματάρχης Ράμσαιου ἀνελάμβανεν ἐν περιτροπῇ, ὅτε μὲν ἦθος θριάμβου, ὅτε δὲ ἔκφρασιν ἀδημονίας.

— Ἡ Λαίδυ Ρ. ἔλεγε μετ' ἐκπλήξεως. Ἡ πνευματωδέστερα ἀριστοκράτις τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου . . . ἄλλοτε βασιλὶς τοῦ συρμού, καὶ τῆς καλλονῆς. Μὰ τὸν Δία! (By Jove!) Καὶ ἐγὼ νὰ μὴ τὴν ἐννοήσω! Ἄλλὰ φαίνεται τοσοῦτον νεαρά, τοσοῦτον ὄμορφα!

Ὅπωςδήποτε ὅμως δὲν ἠπατήθην εἰς τὴν γενικὴν κρίσιν μου, προσετίθει, ρίπτων νικητήριον βλέμμα πρὸς τὸν κ. Βέννερτ. Αἱ Ἀγγλίδες δὲν παρακμάζουσι τοσοῦτον ταχέως ὅσον αἱ Αὐστραλίδες.

Τὸ ἐντιμον μέλος τοῦ ἰδικιτέρου Συμβουλίου τῆς Μελβούρνης εἰτεῖρει ἀπόλυτον σιγὴν, καὶ ἦν βεβουθισμένον ἐν μεγίστῃ συννοίᾳ. Ἐφ' ὅσον ὁ Σκῶτος Συνταγματάρχης ὠμίλει, ἀπησχολεῖτο ἐπιμόνως εἰς τὸν ἐπιμελεῖν καθαρισμόν τῶν πολιτευτικῶν διοπτρῶν του.

Ὁ Βαρῶνος Σ. εἶχε μετακομίσει ἐκ τοῦ ἀναγνωστηρίου, τὸ *Bibliothec* τῆς *Baroness*, καὶ εὐρῶν ἐν αὐτῇ μετὰ τινα ἀναδίφησιν τὸ ὄνομα τῆς Λαίδου Ρ. ἀπήγγελλε μεγαλοφώνως πάντα τὰ εἰς αὐτὴν ἀφορῶντα, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ ἔτους τῆς γεννήσεώς της ἐξαιρουμένου.

— 1844. Διάβολε! 42 ἔτῶν λοιπόν! Ἀπίστευτον! . . .

Καὶ ἐγὼ ἐπανελάμβανον, αὐθαιρέτως παρηλλαγμένον τὸν περιφημον στίχον τοῦ Ὁραφίου :

O Mater Pulchra . . . filii junior

TIMESON.

Η ΚΑΛΗ ΜΑΝΑ

ἰκ-τάκ . . .

— Ἐμπρός.

— Γιάνκο μου, καλημέρα σου.

— ὦ, ἡ κυρὰ μαμμὴ! . . . κ' ἡ θυγατέρα σου ;

— Μὴ τὰ ρωτᾷς, παιδί μου,
καὶ 'ποῦ κακὸ μᾶς θέλει.

— Πῶς, τί συμβαίνει ; . . Κάθησε, μαμμὴ μου.

— Θὰ φύγω εὐθύς, καλέ μου, μὴ σὲ μέλλῃ.

Ἐρνοῦσα βιαστικὴ, μὰ σ' ἀγαπῶ
κι' ἐμπῆκα μιὰ στιγμὴ νὰ σοῦ τὰ 'πῶ.

Μὰ τσουμουδιά! 'ς τὰ μάτια σου σ' ὀρκίζω,
κύττα μ' ἐδῶ . . .

— Τί λόγος!

— Σὲ γνωρίζω,